

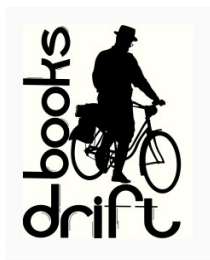

ZA SV. JAKUBEM
A
NA KONEC SVĚTA

ONDŘEJ PULKRÁBEK

ZA SV. JAKUBEM A NA KONEC SVĚTA

ONDŘEJ PULKRÁBEK

Vydalo
Nakladatelství Petr Čmerda – DriftBooks

jako e-knihu č. 16
rok vydání 2016
(pouze v elektronické verzi)

fotografie: Václav Čubr

&

Ondřej Pulkrábek

Vanda Pavlíčková

Padraig Mc Ginley

Gerda O'Donovan

Ondřej Pulkrábek © 2013 -2016

ISBN: 978-80-87741-39-9 (ePub)

ISBN: 978-80-87741-40-5 (MobiBook)

PROLOG

Těžko říci, kdy jsem poprvé začal myslet na Svatojakubskou pout'. Po léta se mi v hlavě hromadily střípky informací a náznaků a společně utvořily ucelený obraz přibližně v té době, kdy mi došly důvody proč nevyrazit. Skončil jsem v práci, po letech ztracených na vysokoškolských kolejích, během kterých jsem na nic neměl čas a pořádně nic nedělal, jsem zahodil i sen na vysokoškolský diplom a byl jsem volný. Po několika románcích a nedobře ukončených vztazích jsem zůstal sám. S hořkou pachutí v ústech a hromadou smíšených pocitů. Celý život mě tlačil směrem k velikému otazníku, ze kterého jsem měl strach: Co dělat dál se svým životem?

O Caminu jsem se dozvěděl poprvé z knihy Paula Coelho Mágův deník. Bylo mi tehdy šestnáct let a nedokázal jsem plně porozumět všemu, co jsem v té knize našel. Vlastně ani nevím, jestli jí rozumím dnes. Přesto to byl první střep. V roce 2011 jsem se svým nejlepším kamarádem vyrazil na devět dní do Pyrenejí a zamiloval se nejen do těchto majestátných hor, ale i do jihu Francie. To byl druhý střep. Třetím byl film The Way.

Má poslední práce byla na noční recepci koleje, což mělo několik výhod a zároveň nevýhod. Za čtrnáct měsíců

jsem zvedl množství zhlédnutých filmů v originálním anglickém znění na více než tisícovku a získal tak slušnou slovní zásobu. Z věčného sezení naproti jídelnímu automatu jsem ale také získal 96 kilo živé váhy. V těchto filmech se v první mé TOP 10 umístil i tento film s Martinem Sheenem v hlavní roli. Pouštěl jsem si ho znovu a znovu, až tak mě uchvátila představa všeodhalující a osvobozující poutě.

Ve snaze se o cestě dozvědět více, jsem si zakoupil knihu Františka Lízny Musím jít dál. Tento jezuitský kněz šel před lety tuto pouť z Čech a byl pro mne jednou z inspirací. Dva měsíce před startem jsem se s ním setkal na jedné jeho přednášce, ale osobně jsem s ním nemluvil.

Posledním střepem byl Stařec. Byl to šestašedesátiletý vousatý umělec ošuntělého vzhledu, který procestoval půlku světa a byl všude doma. Když jsem ho potkal poprvé, vláčel s sebou městskou dopravou těžké železné křeslo. Dbaje svých mravních základů jsem mu nabídl pomoc a dali jsme se do řeči. Při ochutnávání jeho čerstvě vypálené slivovice mi řekl, že chce jít na podzim k hrobu svatého Jakuba a že bychom mohli jít spolu.

Můj první nápad byl, že půl roku budu vydělávat a pak vyrazím. Měl jsem něco našetřeno, ale stále toho nebylo dost. Na jedné straně byla netrpělivost a chuť zažít nějaké dobrodružství současně s obavou, že pokud si najdu zaměstnání a byt, už se mi nikam nebude chtít. Na druhé straně byly peníze, věčný problém mladých cestovatelů.

Nakonec jsem zvolil podzim. Po návštěvě banky a neúspěšné snaze o navýšení svého debetu, jsem se obrátil o pomoc k přátelům. Řekl jsem jim, že bych rád podnikl cestu, ale že mi chybí peníze do rozpočtu. A tak se ukázalo, jak skvělé

mám přátele. Na konci září, těsně před odjezdem, jsem měl více zdrojů, než jsem původně žádal.

Celé září jsem strávil plánováním a nakupováním. Můj batoh musel být lehký, velký a plný užitečných věcí. Nejdůležitější položkou a zároveň nejdražší byla obuv. Měl jsem pět týdnů na to je proslápnout a po té době jsem zjistil, že jsem nezvolil příliš dobře. Zadní část změkla a vnitřní šev mi rozdíral paty do krve. Když jsem pak šel tři dny před odjezdem žádat do stejného obchodu o radu, co s tím mám dělat, majitel mne vyhodil. Řekl mi, že si za to mohu sám, že boty sešlapuji, což jsem ale nikdy nedělal, a když mne vyprovázel, nebyl zrovna zdvořilý. Nakonec jsem koupil kožené náplasti a zpevnil jimi patu tak, aby mi už nezpůsobovala zranění.

Co se týče oblečení, docela jsem se vyřádil. Koupil jsem troje trekové ponožky, dvě podtrička z materiálu, co odváděl pot a rychle usychal a nové kalhoty z lehkého materiálu. Bundu jsem měl z dřívějšíka, sice při delším dešti promokala, ale i tak jí vítr neprofoukl.

Nejtěžší a zároveň nejstarší část mého vybavení tvořil komplet dvou ešusů a jednoduchého vařiče na pevný líh. Každá část byla starší než já, včetně pevného lihu, který, jak jsem pak brzy zjistil, při delším kontaktu s ohněm vybuchoval. Poté, co mi převrhl polévku, jsem ho už nepoužíval.

Mezi dalšími věcmi se dala nalézt malá čelovka (ve které jsem i při každodenním používání za celé dva měsíce nevyměnil baterii), návleky, hrnek a hromada dalších věcí nutných pro každodenní používání. Bylo toho tak akorát na 65ti litrový batoh. Neměl víc než 11kg a po několika pokusech se mi ho podařilo dokonale vyvážit. Inspirován Cestou na severní pól jsem si nakonec přibalil i fajfku proti

trudomyslnosti a zkopíroval texty několika písní do svého mobilního telefonu.

Asi čtrnáct dní před odjezdem se k nám přidal Starcův kamarád Jirka a společně jsme navštívili Svatou horu u Příbrami. Tímto místem prochází jedna ze známějších větví Svatojakubské pouti na území ČR a i sám František Lízna vycházel odsud. Pod Svatováclavským dubem jsme se zapřísahali na svatého Václava vyrazit a dojít až do cíle naší cesty.

Jirka byl o pár let mladší než Stařec a byl elektrikář. Protloukal se životem a přivydělával si, kde se dalo. V poslední době dělal realizace zahrad a ve volném čase lezl po skalách. Byl to od srdce dobrák s malýma očima a vlasy do copu.

Otázku jak se dostat na jih jsem vyřešil poměrně snadno. Na stránce zabývající se spolujízdou jsem našel společnost jezdící několikrát v měsíci na jih a jako náš startovní bod vybral přímořskou destinaci Narbonne Plage. Podle jedné mapy odtamtud měla vést cesta Voie du Piémont Pyrenéen směřující po okraji hor na západ až do města St. Jean Pied de Port.

O tom, že jsem bral přípravu vážně, svědčí i fakt, že jsem navštívil svého zubaře, lékařku a kněze. Od zubaře jsem si nechal zkontrolovat zuby, s doktorkou konzultoval možné dopady dlouhého putování a jak se na ně připravit. Už déle než rok a půl jsem denně bral léky na vysoký tlak a tak jsem si nechal vypsát recept na pořádnou zásobu. Když jsem pak ale stál před lékárnou a měl si je vyzvednout, zmačkal jsem předpis a hodil ho do koše.

Pak přišel na řadu kněz. Snažil jsem se myslet na vše do

důsledků a přehlížet to, že pout' do Santiaga je hlavně duchovní cestou, by byla chyba. Byl jsem v církvi vychován a pak jako rebelující syn si začal hledat jiný směr. Na vysoké škole jsem se vrátil pomalu zpět a našel si svou vlastní cestu. Ke zpovědi jsem tak šel po více než dvanácti letech a byla to pro mne velká výzva. Zamyslet se nad tím, proč jdu a co nechávám za sebou. Takové ohlédnutí zpět. Když jsem pak vycházel z budovy apoštolské nunciatury, cítil jsem se připravený.

Poslední týden se mi všechno plánování začalo hroutit. Z Úřadu práce jsem dostal nabídku na práci snů nedaleko domova. Neměl jsem zrovna největší šanci uspět při výběrovém řízení, ale nějaká tam přece byla. K mé smůle jsem se výsledek měl dozvědět jen pár hodin před odjezdem, a pokud by mě vzali, nastoupit hned další týden. A tak jsem celý ten čas žil ve dvou rozdílných realitách. V jedné jsem se připravoval na práci a sháněl doklady, ve druhé plánoval největší pout' svého života. Byl to pro mne jeden z nejnáročnějších týdnů. V hlavě jsem si nemohl vybrat, kterou cestou bych se raději dal a které se vzdal.

Rozhodnutí naštěstí ani tak nebylo v mých rukách. Den před odjezdem jsem obdržel dopis, že i přes mé nepochybné kvality jsem se nedostal do užšího výběru zájemců. Klasika. Když už nic, tak mě ta věta pokaždé rozesměje. Bylo rozhodnuto, zabaleno a všechny mé cesty a plány teď mířily jen k jednomu bodu na zemi. Santiago de Compostela.

Poslední noc jsem se rozhodl přespat v Praze na kolejích, kde jsem předtím pracoval. Bylo odtud dobré spojení na místo ranního srazu. Bylo to nejrozumnější řešení, ale zprvu jsem se tomu bránil. Báł jsem se totiž Lucky.

Kdysi to byla má první láska, a i když šel potom každý

z nás jiným směrem, zůstali jsme kamarádi. Ona byla poslední známý člověk, co mi na koleji zůstal, a nabídla mi, že mne u sebe nechá přespát. Přiznám se, že i po letech, ač to bylo jednostranné, mi nebyla tak úplně lhostejná a byla stále částí mého já. Proto jsem ji požádal, aby mi z domova přinesla malý kámen, který bych mohl odnést na Cruz de Ferro, jeden z mystických bodů poutě. Vlastně jsem ani nevěděl proč. Tradice je jedna věc, ale dělat ji beze smyslu, bez hloubky, je věc druhá. Nějak jsem ale cítil, že to tak má být. A také jsem věděl, že budu mít dost času o tom později přemýšlet.

Ráno mě vyprovázela na autobus, chtěla se mnou být na začátku toho všeho. Přál jsem si, aby mohla jít se mnou. Věděl jsem, že mi záviděla a že by chtěla. Měla ale na univerzitě práci, studium a svůj život.

Když jsme došli na zastávku, objala mne a rozloučila se. Odcházela dlouhou ulicí a světla pouličních lamp ji osvětlovaly ještě několik minut. Díval jsem se za ní a poprvé a naposled zalitoval, že odjíždím. Pak zmizela a mně se sevřelo srdce. Stál jsem ještě několik minut, hleděl tím směrem a pak mne z hloubání vyrušil příjíždějící autobus. Jak jsem nastoupil, sevření povolilo.

Do svítání zbývala více než hodina a má pout' právě začala.

KNIHA PRVNÍ

VOIE DU PIÉMONT PYRÉNÉEN

KAPITOLA I. - OD MOŘE

Sraz s dopravcem jsme měli u Hlavního nádraží v centru Prahy. Řidičem, tedy přesněji řidičkou, byla sympatická mladá žena, co několikrát měsíčně jezdí pracovně do Španělska a aby nejezdila sama, přibírá lidi na spolujízdu. Vyjde to levněji než autobusem a rozhodně je to příjemnější způsob cestování.

Únava z posledních hektických dní na mě dolehla na plno a já usnul hned, jak jsme se rozjeli k jihu. Všechn stres a obavy ze mě spadly a už jsem s tím, co mě trápilo, nemohl nic dělat.

Fabie se příjemným tempem prodírala asfaltovou džunglí a patníky kolem silnic odpočítávaly čas jako metronom. Bylo to tu. Opustil jsem svou zemi a vydal se do neznáma. Pln strachu a obav z budoucnosti, pln otázek, na které jsem potřeboval najít odpovědi. V hlavě jsem měl pořádek asi takový, jaký je na privátě po večírku vysokoškoláků.

V noci jsme zastavili na odpočívadle a ulehli kolem auta. Povrch byl tvrdý a přesto, že jsem byl unavený z monotónního drkocání po německých a francouzských dálnicích, nemohl jsem spát. K ránu se spustil prudký déšť a my se utekli schovat pod přístřešek kousek od auta, kde přes den prodávali zeleninu. Znatelně se ochladilo a tak jsme rozdělali oheň a spálili pár rozbitých lísek. Když už ale nebylo

čím přiložit, oheň vyhasl a nám nezbylo než se zachumlat do spacáků a počkat do rána. Bylo to poprvé, co jsem spal v bratrově spacáku a zjistil, že má porouchaný zip a nedá se zavřít. V duchu jsem si nadával, že jsem to nezkontroloval před odjezdem, ale na slzy už bylo pozdě. Po chvíli bouře udeřila naplno a záblesky osvětlovaly téměř neprůchodnou dešťovou stěnu tam, kde přístřešek končil. Ráno se počasí trochu zlepšilo, ale pršet nepřestalo.

Náš úkryt byl dost veliký na to, aby se do něj dalo zajet autem. V suchu jsme se tak mohli sbalit a společně se nasnídat. Pak už jsme ujížděli dál.

Původně jsem chtěl jet stopem celou francouzskou část až do St. Jean Pied de Port a jít jen tu španělskou, nazvanou Camino Francés. Své plány jsem však změnil hned, jak jsem vylezl z auta v přístavním městě Narbonne-Plage, kde jsme vysedali. Rozhodl jsem se jít po svých už odsud. Navrhl jsem to klukům a oba souhlasili.

Rozhlédl jsem se kolem. Byl velice teplý den, bylo jasno a vzduch se téměř nehýbal. Na poloprázdnou pláž dorážely malé vlny a na jihu bylo vidět hory. Pyreneje.

Viděl jsem je takhle z dálky jen jednou. Masiv se jako dlouhý hrbatý netvor vynořoval z vod Středozemního moře a lezl po souši na východ. Na nejvyšších vrcholcích těchto hor se táhne státní hranice mezi Francií a Španělskem a je z obou stran střežená mohutnými pevnostmi a obrannými věžemi z dávných věků. Vždy mě udivovalo, kolik válečných výprav tudy na obě strany v historii procházelo. Člověk by věřil, že si to tváří v tvář vysokým štítům spíš rozmyslí a potáhnou zpátky.

Vyndal jsem si z kufru auta batoh, chlebník a hůl. Ta byla z bezu a byl to dar na cestu od Jirky. Zbavil ji kůry a

vybrousil, jeho přítelkyně, vědma, na vršku zalila do laminátu kousky zlata, stříbra a různých úlomků kamenů. Mělo to sloužit jako ochrana proti zlým duchům. Vyrobila tři hole, na mě zbyla ta nejmenší a nejtěžší.

Po loučení se šoférkou a malém osvěžení v moři jsme se vydali na první pochod. Bylo kolem třetí hodiny odpoledne. Než se setmělo, uvědomil jsem si hned několik velice vážných omylů a chyb, kterých jsem se dopustil. Jedna z nich byla zrušená zkušební výprava ještě v Čechách, která nám měla pomoci zjistit, jak nám to spolu půjde. Odvolal jsem jí s tím, že není čas a že to nepotřebujeme. Jak moc jsem se mýlil.

Od dětství mě můj otec učil skautské výchově a mezi mými trénovanými schopnostmi je i orientace v terénu. Prostě a jednoduše vím, jak najít cestu dál. Říkám tomu kompas v hlavě. Stařec nejen, že tento um neovládal, ale navíc si to vůbec nechtěl připustit. Nedokázal číst v mapách a vybíral cestu podle toho, jak se mu líbila a ne kam vedla. O tom, že by si nechal poradit ode mne, mladého chytráka, navíc nechtěl ani slyšet. Na první křižovatce znechuceně opovrhl silnicí, jedinou cestou z pláže, a vydal se po stezce skrz bodlinate keřiky. Počali jsme stoupat do kopců a já ho začal v duchu proklínat. Za tři čtvrtě hodiny už jsem zpocený remcal, to když stezka skončila uprostřed ničeho. A pak už hlasitě nadával, to když Stařec odmítl jít zpět a řekl, že půjdeme skrz a přímo.

Prodírali jsme se ostnatou vegetací. Slunce pálilo a balancování na svazích s těžkým batohem bylo jako zlý sen. Když jsme pak narazili na vyschlé říční koryto a vydali se po kamenitém dnu dolů, byl jsem šťastný jako blecha a mé podrápané nohy také. Nebyla to nejlepší cesta, ale dalo se po ní jít lépe než přes divočinu.

Večer jsme našli místo vhodné pro spaní, nebylo ani sto metrů od silnice. Po večeri jsem se nabídl, že skočím zpět do města pro vodu. V tom vedru byla nedostatkovým zbožím a my poslední použili na vaření. Stařec opáčil, že jestli se mi chce šlapat takovou dálku zpět, klidně mohu jít.

A tak jsem zjistil, že to, co jsme šli dvě a půl hodiny skrz téměř neprostupnou buš, jsem pomalou chůzí ušel za dvacet minut po cestě. Poté, co jsem nabral vodu v místech, kde už jsme jí dnes jednou nabírali, jsem se vydal zpět do tábora. Když jsem tam dorazil, byla už tma a kluci spali. Lehl jsem si do spacáku a pozoroval nebe plné hvězd. S minimálním světelným smogem to byl pohled k nezaplacení a já se proklínal, že neznám víc než čtyři souhvězdí.

Ráno jsme se probudili ještě za tmy. Pomocí baterky jsem si sbalil věci a sledoval kluky, jak z fiků a šípků vaří čaj. Vyprávěl jsem o mé večerní procházce, ale Stařec moje zjištění ignoroval a dělal, že neslyší. Než jsme vyrazili dál, podařilo se mi ho přemluvit, abychom další úsek Cesty vzali po silnici.

Vaření čaje zabralo mnoho času a tak jsme vycházeli až za svítání. Veliký sluneční kotouč vylézal z šedého oparu vznášejícího se nad vlnami moře. Tehdy jsem si řekl: Ondro, tenhle pohled si zapamatuj a vzpomeň na něj, až se budeš na konci cesty dívat na západ do oceánu. V tu chvíli se to zdálo skoro nemožné.

Pomalou mi začínalo docházet, že to nebude jen zkouška mé fyzické zdatnosti. Na další křižovatce Stařec zpochybnil můj směr a odbočil po menší silničce doprava. Marně jsem mu argumentoval, že vím kudy do Narbonne, našeho prvního bodu, ale neposlouchal mě. Nakonec jsme zkratkou ušli téměř dvojnásobek.

Byl jsem naštvaný. Ne, to bylo slabé slovo. Uvnitř mne to vřelo. Snažil jsem se sám sebe uchlácholit, ale moc mi to nešlo. Při jedné pauze jsem si do chlebníku nasbíral více než stovku mandlí, abych si udělal železnou zásobu pro nejtěžší chvíle. Když jsme pak po bloudění a neustálému obcházení širokých vodních kanálů vstoupili na původní cestu, oddechl jsem si. První domy města byly na dohled.

Město Narbonne je velké a rozlehlé. Katedrála čnicí vysoko nad střechy tohoto Římany založeného města, byla jako nedostižitelný sen. Ať šel člověk jakkoli rychle, stále byla stejně daleko. Ze své hlavy bych i dnes složil celou mapu ulic, které se mi vryly hluboko do paměti. A to má paměť běžně za mnoho nestojí.

Šel jsem první a jen tak daleko, aby kluci za mnou viděli každou mojí změnu směru. Počkal jsem na ně až u turistického centra. Uvnitř Stařec poprvé zkusil svou francouzštinu. Pak jsem se pokusil mluvit já, anglicky. Lezlo to ze mě jak z chlupaté deky. Nakonec jsme měli shluk informací, které vesměs příznivé nebyly.

Každý, kdo chce absolvovat pouť do Santiaga, by měl podle tradice u sebe nosit několik znaků. Nejdůležitější je viditelně umístěná Svatojakubské mušle a poutnický pas neboli Credencial. Tento pas slouží jako místo, kam si poutník může nechat dát razítko při návštěvě města, ubytovny, nebo i hezké restaurace. Je jen na něm, kolik razítek tam na konci bude mít a zároveň je to i důkaz, že na tom místě poutník skutečně byl. Když už není razítko kam dát, dá se po cestě levně sehnat další průkaz.

Doufal jsem, že ho seženeme v turistické kanceláři, ale tam ho bohužel neměli. O tom, že Cesta odsud do Compostely

vede, věděli. Nevěděli ale kudy přesně, protože žádné oficiální značení odsud neexistovalo. Slečna za pultem nám z internetu vytiskla několik nezřetelných map původní poutní cesty přes kopce na jihu, ale byla to jen pětina vzdálenosti do Carcassonne, dalšího velkého města a místa, kde začínaly značky. Kromě toho jsme dostali ještě několik automap, kde většina vesnic ani nebyla zanesená.

Byl jsem tak unavený, že jsem se jen stěží bránil Starci, který se chtěl vyspat hned vedle kanceláře na trávníku – na nejrušnějším místě města. Nebyl jsem zvyklý na takovou pozornost, kterou on přímo miloval. K tomu musí člověk dojít pomalu, to se jen tak nenaučí ze dne na den. A on na to měl celý svůj život. Po menší hádce jsem ho přece jen pohnul k tomu, jít ještě kousek dál. Našel na periférii starý dům s velkou zarostlou zahradou a tam jsme se v zadním konci utábořili.

Jedno jsem mu ale musel uznat. Dokázal uvařit jídlo téměř z čehokoli, co nasbíral po cestě. A většinou chutné. Večer překvapil sladkou rýží s kokosem. Ze zásob moc nezbylo, trochu fiků, nějaké mandle a víno. Všechno poněkud rozmačkané, protože Stařec si na to nechtěně sedl. Naštvaně jsem odmítl večeřet s tím, že nemám hlad, ale pak jsem se nechal Jirkou přemluvit.

Jirka byl neuvěřitelný diplomat. Nikdy se nehádal, jen nás chlácholil a mírnil Starcova a má slova, která byla stále tvrdší a upřímnější. Nikdy nebyl s nikým a s oběma vlastně souhlasil. To trochu vadilo při rozhodování, protože jsme se každou chvíli dostávali do patové situace. Když ale bylo po hádce, byl vždy první, kdo začal mluvit.

Po jídle jsem se ani nesnažil usnout, usnul jsem v oblečení, tak jak jsem byl.

Vzbudil jsem se kolem čtvrté ráno celý bolavý a poštipaný od komárů. Největší bolest jsem cítil na zadní straně kolen. Vyndal jsem z batohu krém a celé nohy důkladně namazal. Jen to stačilo, aby mi hned bylo lépe. Za hodinu jsme už všichni šlapali skrz příměstskou komerční čtvrť k jihu.

Vedl jsem nás podle map původní poutnické Cesty. Několik kilometrů byla dobře čitelná, ale věděl jsem, že jak se dostaneme do hor, přes které naše cesta vedla, budu muset použít všechny své síly, abych Starce udržel alespoň ve směru.

U jednoho viničního domu za městem se Stařec skočil vykoupat do bazénu a nevadilo mu, že majitelé byli doma. Mávnul jsem jen rukou a odmítl jeho pozvání, raději jsem při čekání roztloukal svou železnou zásobu a dělal, že k němu nepatřím.

Cesta dál byla svahovitá, místy velice rozporuplně vedená a plná kritických míst. Z neustálého hádání na každé křižovatce jsem byl popudlivější než kobra. Stařec mi nevěřil. Nevěřil, že dokážu v mapě číst a mé vysvětlování téměř neposlouchal. Zvláště když ani já jsem si nebyl stoprocentně jist, že jdeme správně. Vše završil tím, že když jsem chtěl zpět jednu část mapy, řekl mi, že ji použil místo toaletního papíru a vrátil mi jen kousek.

Cesta pomalu stoupala o celé stovky metrů vzhůru a i když skýtala nádherné výhledy do krajiny a na moře, nemohl jsem se uklidnit a užít si tu nádheru. Na jednom takovém místě jsme se utábořili. Kluci se pustili do vaření a já nasbíral dřevo, k obědu byla cuketová polévka s rýží a bobkovým listem. Rozložil jsem si oblečení kolem, aby proschlo a namazal si znovu chodidla.

Stařec mi vyčítal, že nejdeme přímo do Carcassonne. To

byla pravda. Cesta směřovala na jihozápad, ale pak se obloukem vracela na sever k našemu dalšímu cíli. Trochu mě to zneklidňovalo, protože na zítřek jsem neměl mapy a znal jen několik míst, kudy Cesta prochází. Byla to má slabina a Stařec to věděl. Potom, co zničil mapu konce etapy, mi toho v rukách moc nezbylo.

Je několik druhů mandloní, které lze najít kolem cest. Jeden z nich má trochu odlišný tvar slupky a obsahuje více kyanidu v plodech. Kyanid ostatně obsahují všechny, proto se také nedoporučuje jíst mandle ve větším množství. Ty špatné rozeznáte hlavně chutí, jsou silně nahořklé.

Ty, co kluci u jednoho stromu nasbírali, nahořklé byly. Stařec je oloupal, chvíli vařil a ochutil s tím, že už pak špatné nebudou. Po nějaké době, co jsme leželi a užívali si ve stínu siestu, se mu zamotala hlava a začal zvracet. Nebyl schopný vstát a omdléval. Rozhodli jsme se tedy zůstat déle a zatím co Stařec usnul, jsme se s Jirkou vydali obhlédnout okolí.

Asi po hodině jsme se vrátili, to už mu bylo lépe. Byl sice bledý a Jirka ho musel chvílemi podpírat z kopce, ale jazyk měl ostrý jako břitva. Nejsem na to hrdý, byl jsem více než dva dny přepnutý na útočný mód a využil každého jeho slabého argumentu. Stařec najednou nevěděl nic o mandlích ani o otravě. Co bylo, to bylo, teď mi je fajn a víc se o tom nechci bavit. Když jsem pak nadhodil, jak můžu věřit tomu, co uvaří a že ta jeho teorie – jez co vidíš - má trochu trhliny, neovládl se a zařval, že mám táhnout k čertu. Tak jsem raději vyrazil napřed.

S každým krokem dolů z hor ze mě všecken vztek opadával. Hlavou se mi sice honilo několik scénářů, jak budu pokračovat, ale snažil jsem se nad tím nepřemýšlet. Ze zbytku

mapy jsem věděl, že další bod Cesty, opatství Fontfroide už nemůže být daleko.

Když na mě za jedním ohybem vykouklo několik klášterních budov, zastavil jsem se v němém úžasu. Cisterciácké opatství leží utopené uprostřed lesů a celá staletí skýtalo poutníkům čistou vodu, stín krásných zahrad a hlavně místo k odpočinku. Dnes je to hlavně turisticky vyhledávané místo, kde se do většiny budov platí vstup. I tak je ale stále na co se dívat.

Sedl jsem si pod strom a čekal na kluky. Bylo mi jedno, že na mě turisté hledí, jak na figurínu ve výkladní skříni. Pak jeden z nich přistoupil a ukázal na mušli. Zeptal se mne francouzsky a pak anglicky, jestli jsem poutník. Když jsem přisvědčil, uznale se usmál a popřál mi šťastnou pout'. Řekl jsem mu, že jdu teprve třetí den, že se ještě úplně jako poutník necítím. Odvětil, že to nevadí. Hlavní je, že jsem na Cestě.

Když odešel, vzal jsem si hůl a na spodek jsem nožem vyryl dvě jména. Narbonne a Fontfroide. Pak jsem si prohlédl celou hůl. Byla na ní spousta místa na další jména. Na další zážitky a dobrodružství. Na další příběhy.

Byl jsem na začátku sakra dlouhé Cesty...

KAPITOLA II. - SÁM

Zbývaly tři hodiny do západu slunce, když kluci dorazili do opatství. Stařec si to namířil rovnou ke dřevěným stolům místní restaurace a na jeden z nich si lehl. Turistů k večeru značně ubylo, ale občas kolem nějaký prošel. Jirka si nabral vodu a sedl si ke mně. Probírali jsme to, co se v horách stalo a co s tím dál. Prosil mne, abych s nimi zůstal, že se to časem zlepší. Spíš měl ale na mysli, že si na ta Starcova představení zvyknu.

Ten se asi za hodinu probudil a jako by nic za námi přišel. Vyrázili jsme směrem na sever. Na první křižovatce se Stařec vůbec nezatažoval mými připomínkami, že jdeme špatným směrem a šel tak rychle, že jsem mu sotva stačil. Řekl mi, že musíme dohnat čas, co jsme ztratili a že jestli se mi to nelíbí, nemusím za ním jít.

Po hodině chůze se zastavil u jedné výrobný vína a zapovídal se s místním majitelem. Ten nás odkázal na jedno místo asi kilometr dál, kde se dalo dobře přespát pod korunami velkých sosen. Na zemi bylo jehličí a tak se tu leželo přímo královsky.

V noci bylo příjemně chladno a k ránu se po polích táhla rosa.

Vzbudil jsem se první ještě za hluboké tmy. Dost jsem uvažoval, jestli se nemám trhnout a kluky nechat samotné.

Hádky se Starcem mi braly hodně energie. Byl dezorientovaný, nedokázal se rozumně rozhodovat a každou chvíli tvrdil něco jiného. Neříkám, že jsem neměl v našem rozporu taky prsty, ale jediné, co jsem potřeboval a co bylo pro mě nejdůležitější, bylo vědět, kam jdu. Prostě mít směr. Nechtěl jsem ztrácet čas plácáním se po krajině bez hlubšího smyslu. Přesný opak toho, co prosazoval Stařec.

Kluci se vzbudili, začali vařit snídani a ta se jim opravdu povedla. Rýže s kokosem a cukrem plus nějaké byliny, které Stařec předchozího večera natrhal. U snídane jsme se dohodli, že se dál budeme držet v blízkosti té nejkratší spojnice z Narbonne do Carcassonne a tou byla dálnice. Všichni jsme měli co největší zájem dostat se rychle na značenou cestu, abychom mohli vynechat hlavní téma našich svárů, totiž kudy dál.

Šlapali jsme beze slov a všechno šlo výborně. Kolem poledního jsem utekl dopředu a hledal místo, kde bychom mohli najít stín a vodu k obědu. Asi půl hodiny před sebou jsem zahlédl malou ves s parkem uprostřed. Vrátil jsem se asi kilometr zpět, počkal na kluky a oznámil jim svůj nález, načež jsme se dohodli, že tam strávíme siestu.

Po několika krocích Stařec uviděl v poli mandloň a odmítl jít dál, že prý zůstaneme tam. Celou dobu jsem byl v klidu, ale v tu chvíli jsem vybuchl. Strávit dvě hodiny na sluncem rozpáleném svahu jen s kouskem stínu a hlavně bez vody mi připadalo jako nápad šílence. Jirka neřekl ani slovo, jen složil batoh a šel sbírat mandle. Stařec mne neposlouchal, lehl si vedle mandloně a zavřel oči. Vyrazil jsem dál a řekl, že počkám vpředu.

Ve vesnici, která byla trochu stranou z cesty, jsem si

sedl na malém náměstí. Kolem mne pořád běhala malá holčička a tak jsem jí složeninou všech možných slov a jazyků poprosil o vodu. Zaběhla do nedalekého domu. Za chvílku vykoukla z okna nějaká žena, tak jsem se zvedl a šel k ní. Natočila mi láhev chladné vody a když jsem jí hned obrátil do sebe, zasmála se a pokynula mi, abych jí láhev podal ještě jednou.

Poděkoval jsem, to bylo jedno ze tří slov, které jsem uměl francouzsky a vydal se zpět na Cestu. Našel jsem si stín pod sosnou, najedl se a namazal si nohy. Zrovna, když jsem se chystal se na chvíli natáhnout, dorazili kluci. Stařec prohlásil, že se siesta ruší a že půjdeme dál. S návštěvou vsi se nechtěl zdržovat, že prý bez vody chvíli vydržíme.

Cesta nás vedla souběžně s dálnicí a nebyl na ní skoro žádný stín. Slunce neúprosně pálilo svou největší denní dávku a i já už jsem neměl čím svlažit hrdlo. Táhlí jsme se po prašných cestách více než dvě hodiny až jsme dorazili k malé říčce. Dálnice se tu klenula nad údolím a brod přes řeku tvořil malou hráz. Sundali jsme batohy a využili malé tůňky ke koupání a vyprání věcí. Poprvé jsem použil svůj univerzální přípravek. Byla to malá lahvička, která v sobě skýtala šampón, mýdlo, prostředek na mytí nádobí, prací prášek a repelent dohromady.

Odpočívali jsme ve stínu a sušili věci po keřích kolem. Najednou toho stínu bylo nějak víc a víc. Obloha se zatáhla a spustil se drobný déšť. Sbalili jsme věci a šlapali dál, protože do setmění zbývaly ještě více než čtyři hodiny. Mrholení nebylo silné, ale tlačilo naše myšlenky k tomu najít si nějaké dobré místo na spaní. Čas od času jsem odběhl k jednomu z několika osamělých viničních domků, ale marně. Jeden byl

skoro pět minut od cesty přes pláň. Pole, kterým jsem přitom musel projít, bylo tak plné drobných bílých ulit šneků, že nebyla vidět zem. Byly jich miliony, vypadalo to jako hřbitov, kam až oko dohlédlo.

Když jsme do setmění nic nenašli, rozhodli jsme se přespat přímo na vinici. Chvíli jsem uvažoval, jestli si nemám lehnout pod nedaleko stojící traktor, ale při pohledu na disky připojené za ním a představou, že by mne ráno mohl řidič přehlédnout, jsem si to rozmyslel. Mezi dráty držící kmínky vína jsem natáhl své pončo a pod sebe na hlínu nasekal několik svazků tzv. sloní trávy, které bylo všude kolem hodně. Kluci měli s sebou plachtu. Přetáhli ji přes řadu drátů vedle mne a lehli si každý z jedné strany. Když se setmělo, spustil se silný déšť a vítr, ale nám to nevadilo, byli jsme v suchu.

Nemohl jsem usnout. Hlavou se mi honilo všechno, co jsem nechal doma. Můj předešlý život byl nenávratně pryč. Mé rozhodnutí odejít mi sice otevřelo jedny dveře, ale několik jich za mnou zavřelo. Naštěstí mě monotónní déšť brzy ukolébal a já usnul s prázdnou hlavou.

Ráno jsem se ještě za hluboké tmy vydal k dálničnímu odpočívadlu pro vodu. Přelezl jsem plot a vedle záchodů našel malé pítko. Chodidla jsem měl rozbolavělá tak, že jsem na ně stěží šlapal, ale po pár minutách to přešlo.

Sehnat vodu je v tomto čase obtížné. Pítek kolem je mnoho, ale jen zlomek opravdu funguje. Dají se najít kolem kostelů, na hřbitovech a na náměstích. Další možností je požádat jednoho z místních, ale v době siesty je téměř zázrak na někoho ve vesnicích narazit. Občas se nám to však poštětilo.

Kolem desáté hodiny nás cesta zavedla do vesnice Moux plné nádherných úzkých uliček a zákoutí. Sedli jsme si u kostela na pozdní snídani. V obchůdku po cestě jsme koupili cibuli, olivový olej a několik baget. Ty jsme do oleje namáčeli a cibuli přikusovali k tomu.

Zašel jsem se podívat do kostela. Uvnitř bylo přítmí a loď osvětloval jen svit několika svíček. Sedl jsem si do lavice, a když si mé oči zvykly, začal jsem si prohlížet interiér. Bylo zde několik soch, mimo jiné i svatý Roch a svatý Jakub. Pak jsem poklekl a žádal svatého Jakuba o sílu a trpělivost. Byla pravda, že jsem jí potřeboval hodně.

Z Moux vedla Cesta po silnici, což se Starci moc nelíbilo. A vůbec se mu nelíbilo, že se stáčíme doprava od dálnice. Marně jsem mu vysvětloval, že ta jde do velkého oblouku a že si zajdeme několik kilometrů, jestli se jí budeme držet. Marně jsem mu to ukazoval na mapě. Na první odbočce na polní cestu uhnul a pustil se přímo přes vinice.

Několik kilometrů jsme procházeli krajinou bez cesty, obcházel zahrady a brodili se vysokou trávou. Sem tam se objevila nějaká stezka, po které se dalo kousek jít, než zatočila jiným směrem. Déšť nám chůzi moc neulehčoval, ani silný vítr.

U městečka Capendu jsme se zastavili na oběd. Kluci se pustili do přípravy, já vyrazil hledat vodu a také se podívat na ruinu kostela na kopci uprostřed obce. Vodu jsem nenašel, městečko bylo jak po vymření a jediné pítka zjevně již několik let nefungovalo. Na kopci stály kostely dva. Ze staršího zbyla jen věž a kus klenby a novější byl klasického krabicového stylu, pro vesnice, jako je tato, typického.

Vrátil jsem se právě, když kluci dovařili. Jídlo bylo dost divoké, kolínka na rozmarýnu a olivovém oleji se smaženou

směsí velkého choroše, opuncie a cibule. Měl jsem z toho zprvu trochu strach, ale pak jsem si dokonce přidal.

Během oběda nepršelo, jako by dešť čekal a sílil. Hned jak jsme vyrazili, propukl liják, že by se za něj nestyděl ani tropický prales. Přívaly tlačené silným větrem do nás opakovaně narážely a nenechávaly nám suchého kousku oblečení. V další vesničce jsme se schovali pod dálniční most a odpočívali. Měl jsem stále dost energie a tak jsem se vydal do vsi pro vodu.

V centru jsem potkal dva muže a poprosil je o něco k pití. Jeden mne vzal přímo do svého přízemního bytu. Hned při vstupu mne zarazila jedna věc a to, že byt neměl předsíní. Z ulice se tak dveřmi vešlo rovnou do útulného obývacího pokoje s pultem a kuchyní na konci.

Muž měl silnou vadu řeči, ale jinak mluvil anglicky. Nabídl mi kávu, což jsem odmítl kvůli čekajícím klukům. Natočil mi vodu a mezitím mi řekl, že by chtěl pout' také absolvovat, ale že kvůli práci pořád nemá čas. Rozloučil jsem se s ním, poděkoval a vrátil se zpět.

Stařec seděl na chodníku a podřimoval, byla na něm vidět únava. Když mě však slyšel přicházet, vyskočil, jako kdyby mu bylo dvacet. Rozděлил jsem lahve s vodou a šlo se dál.

Bylo šest, ještě zbývaly zhruba dvě hodiny světla. Procházeli jsme kolem dalšího dálničního podjezdu, když se Stařec sekl a nechtěl jít dál. Chtěl přespat přímo v podjezdu, což mi připadalo jako pitomost, protože okolí bylo otevřené a tunel tak působil jako fén studeného vzduchu. Sice to bylo suché místo, ale pro nás, promočené celodenním deštěm a téměř bez suchého oblečení, místo ne příliš vhodné. Nemluvě o

tom, že jsme měli mnoho času najít něco lepšího.

Jenže Stařec se nahnul. Začali jsme se hádat, na přetřes přišlo i několik věcí z předchozích dní a pak už jsme na sebe řvali. Jirka nevěděl, co vlastně chce a jen se nás snažil uklidnit. Byl jako dítě při rozvodu rodičů a nevěděl ke komu se přidat. Stařec ale mluvil v množném čísle a vůbec by ho nenapadlo, že by mohl být Jirka proti němu.

Pak, když už jsme byli oba opravdu hlasití, Stařec zakřičel: „Neřvi na mě, na to si moc mladej.“

Odpověděl jsem mu už normálně: „Starče, už na tebe nebudu rvát, už nikdy.“ Sundal jsem batoh a začal z něj vyndávat věci, co jsem mu nesl a z vrchu batohu sundal kotlík. Pak jsem batoh hodil zpět na záda a vyrazil po cestě dál.

Ať už ve mně bylo zloby kolik chtělo, v tu chvíli byla pryč. Najednou jako by se mi svalil těžký kámen ze zad. Byl jsem trochu nespokojen, protože jsem netušil, jestli dělám správné rozhodnutí a jestli jsem si právě nezvýšil obtížnost mého dobrodružství o několik úrovní.

Jirka na mě volal, ať se vrátím, že to nějak vymyslíme, ale já se neotočil, dokud jsem nevyšplhal do blízkého svahu. Pozoroval jsem kluky, jak zalézají do tunelu. Když zmizeli, hluboce jsem vydechl a vyrazil.

Carcassone je velké město a centrum místní oblasti. Dálnice na levé, i rychlostní silnice, trať a řeka na pravé straně, se přede mnou sbíhaly právě u jeho bran a nebylo kam zabloudit. Stále zbývalo půl dne chůze, ale krajina se pomalu začínala měnit. Vinice mizely a místo toho nastoupily zemědělské budovy, továrny a větší stavení. Chodil jsem a marně očima hledal nějaké suché místo. Ptal jsem se lidí, co

jsem potkal, jestli o něčem nevědí, ale většina mi vůbec nerozuměla.

Už se pomalu stmívalo, když jsem se dostal k malému poli s balíky slámy na kraji. Napadlo mne, že pod nimi bude sice hlína, ale suchá hlína. Odvalil jsem tedy dva, podepřel je a pomocí dalších dvou a ponča jako plachty, vyrobil provizorní přístřešek. Stěna z balíků bránila větru téměř dokonale.

Poslední úpravy už jsem musel dělat kvůli tmě s čelovkou, ale usínal jsem v suchu a únava z celého dne na mě konečně dolehla. Ještě chvíli jsem se díval na vzpínající se plachtu a pak jsem zavřel oči.

Nebyl jsem si jistý, jestli jsem ten den neudělal velkou chybu. Byl jsem v cizí zemi jen se znalostí několika slov. Byl jsem odkázán sám na sebe a nebyl tu nikdo, kdo by mi kryl záda. Nebyl tu kolem vlastně vůbec nikdo.

Byl jsem sám...

**COL DU
SOMPORT
396 KM
ST JACQUES
DE
COMPOSTELLE**

1254 km

KAPITOLA III. - PANÍ CARCAS ZVONÍ

V noci jsem se převaloval a měl jsem zlé sny. V prvním se mi zdálo, že mi nějací gangsteři zastřelili mladšího bratra z projíždějícího auta. Když jsem se probudil a usnul podruhé, stála přede mnou Lucka a s vážnou tváří na mne hleděla. Řekla mi, že odchází, že už má sbaleno. Trhnul jsem sebou. Podíval jsem se na mobil a zavyl. Zaspal jsem...

Byla sice ještě tma, ale za kopci už začalo svítat. V tuhle dobu jsem chtěl být už dvě hodiny na nohou. Sbalil jsem se a kvapně vyrazil. Neměl jsem nic k jídlu, jen trochu vody. Po hodině chůze jsem si myslel, že už jsem na kraji Carcassonne, když mne místo vyhlížené cedule přivítalo město Trébes.

Ono cílové město jsem dobyl až za další dvě hodiny. Vytrvalý déšť mi zmácel i mé náhradní oblečení a až na pár triček mi moc suchého nezůstalo. S deštěm přišla i mlha, takže když jsem míjel slavný hrad nedaleko centra, neviděl jsem nic kromě pár krajních věží.

Turistická kancelář byla jak místo v jiné dimenzi. Ať jsem se ptal kohokoli, každý mě posílal jinam. Pak jsem narazil na dům, kde se kdysi nacházela a na ní jsem našel na malém papíře mapu. K mé smůle rozmazanou deštěm. Zastavoval jsem lidi a vyptával se z nich, starší muž se čtyřmi psy na

vodítku, na mě spustil vodopád francouzských slov a já ho nemohl zastavit.

Když skončil, řekl jsem mu se smíchem, že neumím francouzsky a nerozumím mu. Jen se usmál a zeptal se, jestli umím anglicky. Pak jsem si ten vodopád poslechl ještě jednou, ale tomu jsem už rozuměl. Poslal mě na kraj centra, kde bylo tolik cedulí se směrem k turistické kanceláři, jako by je sem někdo schválně snosil z celého města.

Kancelář byla zavřená. Tedy ještě hodinu a půl. Sedl jsem si na blízkou zastávku autobusů a pozoroval procházející lidi. Snažil jsem se udržet si alespoň nějaké teplo, což v promočeném oblečení dost dobře nešlo. Když pak kancelář otevřela, cítil jsem se jako o Vánocích.

Poutnický pas alias Credencial sice neměli, ale věděli, kde se dá sehnat. Ukázali mi, kde začíná značená Cesta a kde je nejlepší knihkupectví ve městě. Chtěl jsem se totiž poohlédnout po nějakém průvodci. Hlavně jsem ale získal pozici Notre Dame de l'Abbaye, kláštera, kde se dalo přespát. A tam také vedly mé další kroky.

Klášter byl jako ten z každé encyklopedie. Čtvercové sloupové nádvoří s parkem uprostřed, z jedné strany kostel, velké sály a mnoho nádherných soch v životní velikosti.

Dovnitř jsem vstoupil velkými kovanými dveřmi a podle cedule našel recepci. Tam za stolem seděl muž s brýlemi a v pravém rohu u malého stolku seděla jeptiška, jak jsem brzy zjistil, abatyše. Muž uměl trochu anglicky, Sestra vůbec. Dozvěděl jsem se, že za jednu noc zde chtějí 23 euro, což se mi zdálo příliš. Už jsem se chystal odejít, když se Sestra zvedla a zeptala se francouzsky, co se děje. Muž jí to vysvětlil a chvíli spolu mluvili. Pak se mě zeptal, kolik bych si za noc leh

představoval. Odpověděl jsem mu, že jsem za poslední týden utratil deset euro, ale že za noc to klidně dám. Muž mluvil chvíli se sestrou a pak přikývl. Z celého jejich rozhovoru jsem rozuměl jen slovům real pelerin.

Je to výraz pro pravého poutníka. Člověka, který na své cestě přespává venku a snaží se nevyužívat blahobytu hotelů a restaurací. Prostě se drží jednoduchého poutnického stylu. Je ale také z části závislý na pomoci ostatních, stejně jako poutníci ve středověku. Není to to samé jako žebrák, protože název pelerin je ve Francii pojen vždy s úctou a pokorou. Například nemocnice mají povinnost přijmout a ubytovat na jednu noc každého poutníka, který nenalezne jiné místo k noclehu. Na mnoha místech stačí říci a prokázat kdo jste a máte vstup zdarma do kostelů, muzeí i hradů. Zvláštním způsobem to z otrhaného a špinavého člověka dělá veřejností uznávanou osobu.

Dostal jsem malou cimru s jedním stolem, postelí a umyvadlem. Nebyla chladná, spíš naopak. Chvíli jsem zápasil s klikou od okna, ale nakonec se mi podařilo pustit dovnitř trochu vzduchu. Sundal jsem ze sebe mokré oblečení a kalhoty vypral v umyvadle. Byly od bahna až do půli stehén.

Poté, co jsem na sebe navlékl vše, co mi v batohu zbylo suché, a rozvěsil po pokoji vše mokré, vydal jsem se zpět do deště navštívit město. Prvně jsem si to namířil vzhůru k hradu.

Hrad...

Hrad byl velkolepý. Kdysi jsem ho viděl na obrázku a věděl jsem, že je velký. Jenže on byl ještě větší. Dnes se říká hrad, ale jde vlastně o původní město, v minulosti chránící okolní krajinu nejprve před Francouzi a později před Španěly.

V jeho podhradí vyrostlo menší obchodní souměstí La Bastide Saint-Louis, které, pohlceno starším městem, tvoří dnešní centrum Carcassonne. Zajímavá je i legenda o vzniku názvu města.

Když Karel Veliký obléhal tehdy saracénské město již pátým rokem, docházely uvnitř zásoby téměř všeho. Žena saracénského krále Balaacka, Carcas, dostala nápad vykrmit z posledních zásob prase a hodit ho po obléhatelích. Ti, sami hladoví, v domněnku, že na hradě mají hodně zásob, druhý den odtáhli. Carcas nechala zvonit všemi zvony a odcházející Karel si povzdechl: „Dame Carcas sonne“, což v překladu znamená „Paní Carcas zvoní.“

Procházel jsem úzkými ulicemi sem a tam. Stylové krčmy se střídaly s malými obchůdky a hotely. Královský palác byl uzavřen, ale zašel jsem do hradního kostela poděkovat za další dobytý bod. Kostel byl tichý, jednoduchý a krásný. Stejně jako ten předchozí byl osvětlen pouze světlem svíček. Zvenku sem doléhal jen zvuk deště a skupinek studentů, kteří zde hráli nějakou dějepisnou hru.

Mé další kroky vedly do několika knihkupectví. Hledal jsem tištěného průvodce a několik jsem jich opravdu našel, ale všechny byly ve francouzštině. Vybral jsem si v bankomatu hotovost a dokoupil trochu zásob. První velkou dírou v mých plánech platit kartou byl totiž minimální limit, který většinou přesahoval sedm euro. Na tu hranici jsem se ale skoro nikdy nedostal.

Když jsem se vrátil do opatství, vyhledal jsem Sestru a získal od ní hned dvě důležité věci. První byl Credencial. Konečně. Hned jsem do něj obdržel dvě razítka - města a opatství.

Druhá věc se mi zprvu nezdála tak důležitá, později jsem za ní však byl neskonale vděčný. Byla to malá knížka, která obsahovala kontakty na ubytovny, fary a místní obyvatele, kteří poskytují útočiště procházejícím poutníkům. Strčil jsem ji do batohu s tím, že budu těžko volat na neznámé francouzské číslo. Navíc když nemám téměř žádný kredit. Následující dny mě však měly přesvědčit o tom, že se mi to i tak bude hodit.

Po sprše jsem se připojil na místní wi-fi a poslal pár e-mailů rodině a několika přátelům. Možná jsem byl zčásti pravý poutník, ale nechtěl jsem si alespoň na chvíli připadat tak sám. Ještě jsem stále cítil neklid z věřejšího rozchodu a trochu strach. Byl jsem v té malé cimře jako odtržený od světa, a tak mě těch několik vět s mou rodinou neuvěřitelně povzbudilo na duchu a dodalo mi odvahy.

Následující dvě hodiny jsem strávil pátráním na internetu po nějakých mapách. A pátrání se vyplatilo. Na stránkách zabývajících se přímo mou trasou jsem našel ke stažení celou Cestu až do Španělska. Nebyla sice nijak přesná, ale alespoň jsem znal města, kudy prochází a přibližnou kilometráž. Když jsem si jí rozepsal do deníku, byla ještě o několik desítek kilometrů delší, než jsem původně předpokládal. Bylo jich více než 600 do St. Jean Pied de Port, začátku Camina Francés. Pomalu mi začínalo docházet, že tahle Cesta nepotrvá měsíc ani dva. Možná budu potřebovat celý život. A možná i víc.

Ráno jsem vstal v půl čtvrté. Cítil jsem se pln adrenalinu jako kůň před závodem, jenom nevěřím, že toho tak bolí záda z postele. Rychle jsem sbalil suché i mokré oblečení a

pak i vše, co jsem měl po pokoji. Za dvacet minut už jsem otvíral bránu a vycházel do tmavých ulic ještě nočního města.

Došel jsem na nábreží řeky L'Aude a uviděl první červeno-bílou značku a první mušli směřující proti proudu řeky. Když jsem měl konečně směr a věděl kam jít, cloumala mnou nevýslovná radost a optimismus. Chvíli jsem si užíval ten moment a pak vyrazil.

Cesta podél řeky byla elegantním útekem z centra na předměstí a vyhýbala se většině zastavěným částem. Netrvalo ani půl hodiny a já špatně odbočil a ztratil se. Bylo to ve chvíli, kdy jsem opustil pouliční osvětlení parku a značka náhle prudce uhnula. Následující hodinu jsem se marně snažil vrátit zpět na Cestu. Mapa však nebyla podrobná a tak ve chvíli, kdy se mi konečně podařilo značku překřížit, nevěděl jsem, na kterou stranu se po ní vydat. Když jsem konečně vyřešil i tento problém, několikrát se mi stalo, že Cesta v některé z ulic zahrnula za roh a já se musel vracet. Pak jsem si ji na jedné křižovatce prohlédl.

Byla podobná té naší. Bílý pruh nahoře, pod ním červený. Jenže občas jsem zahlédl ještě jeden bílý vespod. Při pečlivějším pohledu jsem zjistil, že je to obrácené písmeno L, tak totiž určovala, na kterou stranu Cesta uhne. Bohužel pro mě dolní nožička byla téměř neviditelná, tím spíš, když slunce ještě nevyšlo.

Po téhle první lekci jsem už šlapal po trase jak rodilý Francouz. Přešel jsem několik čtvrtí a dostal se mimo město. Na východě se připravovalo svítání, nebe téměř bez mráčku. Bylo mi trochu chladno, zvláště v kraťasech. Kalhoty jsem měl totiž stále mokré a připevněné na batohu.

Další vesničkou bylo Maquens. Sedl jsem si u kostela

na snídani a odpočíval, když tu začalo zvonit. Prvně odbilo sedm hodin, pak za dvě minuty znovu. Za další dvě minuty odbilo čtyřikrát po třech ranách a pak dvacetkrát dvě rány do dvou zvonů. Seděl jsem a poslouchal tu zvonkohru s úžasem. No, uznejte sami, taková symfonie kolem sedmé ranní a přesto ten kostel po tolika letech ještě nikdo nevypálil. To si zaslouží nemalý obdiv nejen zvonů, ale i místních obyvatel.

Přes vesničky Villabe a Lavalette jsem se dostal do vsi Alairac. Byla nádherná. Všude po ulicích květináče plné kyttek, na dlaždicích malovaná čísla domů i názvy ulic. Střed vesnice měl půdorys několika kruhů jako terč a ten, kdo kreslil značky, se zde opravdu vyřádl. Tak se stalo, že jsem stál potřetí na stejné ulici, ale pokaždé jsem přišel a odešel jinudy. Úžasný labyrint. Kolikrát jsem se ocitl v tak úzkých uličkách, že jsem se stěží protáhl a nejednou jsem prošel skrz nějakou zahradu. V jedné ulici mě z okna pozorovali dva kluci a smáli se mi. Značení jsem už ale uměl a tak jsem z neustále vlnící se cesty nesešel a šťastně se dostal ze vsi.

Další vesnice byla Arzens. V místní pekárně jsem si koupil čerstvou bagetu a od prodavačky vyprosil vodu. Na jedné lavičce jsem si sedl a pustil se do jídla. Mohl jsem dnes skončit už zde, podle notýsku bylo možné přespát v místní ubytovně, ale měl jsem ještě dost sil a nebylo ani deset hodin.

Na kraji vesnice jsem minul zajímavý patník. Stálo na něm St. Jaques de Compostelle – 1254 kilometrů. Trasa ale vedla přes sedlo Col du Somport a byla trochu kratší. V tu chvíli jsem si uvědomil, že už mě to neděsí. Nějak jsem se s tím vnitřně srovnal, a i když mi to pár dní trvalo, už jsem se toho nebál. Spíš naopak. Bavilo mě ukusovat z té obrovské

cifry po kilometrech a sledovat jak ubývá.

Cesta dál vedla po asfaltu a byla namáhavá. Puchýře mě dřely ze všech stran a zabrat dostávaly i klouby. Trochu jsem snížil rychlost a šlo se podstatně lépe. Tlak už nebyl takový a hlavně nebylo kam spěchat. Alespoň jsem se mohl dívat více po krajině.

A že to stálo za to. Cesta se mírně zvedala po předhůří Pyrenejí a pode mnou se rozkládaly nekonečné roviny francouzského jihozápadu. Kam až oko dohlédlo, tvořila síť dálnic a silnic kostru spojující města i městečka až k velkému Toulouse. Vůči městu, jež sedělo na severu jako kachna na vejcích, jsem se, ať jsem šel jakkoli rychle, vůbec nehýbal.

Za jednou zatáčkou se přede mnou objevil kopec s velkým kostelem na vrchu. Domy kolem něho v prudkém svahu tvořily nedobytnou pevnost. Montréal. Rozhodl jsem se udělat si nahoře siestu, což ale znamenalo vyšplhat v tom spalujícím vedru nahoru.

V polovině cesty na mne něco vykřikla žena umývajícím okno. Poděkoval jsem, aniž jsem věděl za co. Než jsem však vylezl nahoru, uvědomil jsem si, že křičela Bonne route, neboli Šťastnou cestu.

Navrchu mne čekal dárek v podobě posezení pod rozložitou korunou velkého stromu a přenádherný výhled do tří světových stran. Rozložil jsem mokré věci po trávníku kolem a rozhodl se setrvat zde dvě hodiny. Nedaleko jsem našel i vodu, takže jsem se rozplýval blahem. Než jsem se pustil do jídla, zašel jsem do kostela. Ten pro mne byl velkým překvapením. V celém svém životě jsem neviděl tak široký a vysoký kostel bez sloupů podpírajících klenbu uprostřed. Skoro se to zdálo nereálné, že by stěny a strop unesly váhu celé střechy. V lodi

byly hned čtyři řady lavic a velké množství postranních kaplí. Celkově kostel působil nádherně, ale ne přelácaně.

Vyšel jsem ven, lehl si na lavičku a pod hlavu si dal batoh. Pode mnou bylo možné vidět provazy aut táhnoucí se od města k městu. Zvířený prach kombajnů sklízějících víno a kukuřici. Lesknoucí se budovy továren.

Stín stromu mne chránil před nekompromisním sluncem. Lehounký vítr mě uspával. Bylo mi krásně a cítil jsem se vyrovnaně. Možná jsem udělal chybu, že jsem se oddělil od kluků, ale za tenhle klid to určitě stálo...

KNIHA DRUHÁ

CAMINO FRANCÉS

KAPITOLA XV. - PŘECHOD DO ŠPANĚL

Sekačka spolykala poslední ostrůvek neposekané trávy, ještě jednou zapředla a pak utichla. Dotáhl jsem jí ke kůlně a opět se dostal před otázku, zda jí zvednout a přenést do zadní části prostoru, nebo se jít zeptat, jak se startuje a manipuluje s čtvrtunovou sněhovou frézou na sních postavenou hned za vraty. Zvolil jsem tu jednodušší variantu, popadl sekačku do náruče a frézu s ní přešel. Pak jsem položil rukavice na ponk a zamkl. Rozhlédl jsem se kolem, měl jsem z toho celého dobrý pocit.

Zahrada domu U pěti synů byla z větší části v borovém lese a bylo tu příjemně i v takovém vedru jako bylo dnes. A že dnes vedro bylo. Obešel jsem budovu a sedl si na železnou židli na verandě. Nikdo tam nebyl. Měl jsem výhled přes hluboké údolí přímo na malé zelené homole i na bílé velikány v pozadí. Viděl jsem je už tolikrát a stejně bych se na ně dokázal dívat věčně. Ten pohled ve mně budil úctu a cítil jsem nezměrnou pokoru před něčím tak velkým a tak starým.

Za zády mi vrzly dveře. Stařenka si sedla k mém stolu, chvíli mlčela a dívala se se mnou.

„Na všech kopcích, co tu vidíš“, řekla, „jsem s manželem byla. Když jsme byli mladší, celé dny jsme trávili lezením po horách. Ale teď...“ Mávla mrzutě rukou. Neměl jsem co jí na to říct. Nebyla na to žádná pozitivní odpověď.

Po chvíli ticha se na mě otočila a svým skřípavým hlasem se mě zeptala, jestli jsem už ženatý. Když jsem řekl, že ne a v brzké době to neplánuji, udiveně na mě pohlédla a řekla, že už mám nejvyšší čas. To ona v mém věku už měla čtyři syny.

Zasmál jsem se. Nechtěl jsem se pouštět do diskuze o tom, jak moc se společenský pohled změnil za těch sedmdesát let a popravdě jsem neměl ani tušení, jestli je to ve Francii stejné jako u nás, nebo se tady za tu dobu nic nezměnilo.

„Ještě jsem prostě nepotkal tu pravou. Neměl jsem zatím to štěstí,“ řekl jsem.

Usmála se na mě a v tom úsměvu bylo něco vševědoucího. Jako by četla scénář mé budoucnosti. Jako by za svůj dlouhý život přišla na to, jak se to dělá. Pak mě chytla za ruku a potichu řekla:

„Neměj strach André. Než dojdeš na Konec světa, tak ji potkáš.“

Poutnická kancelář ve městě St. Jean Pied de Port byla plná lidí i přesto, že už byla pokročilá večerní hodina. Seděl jsem unavený na podlaze v rohu kanceláře a pozoroval hemžení kolem. Možná to bylo jen únavou, ale cítil jsem se spokojený a šťastný. V jedné místnosti jsem během deseti minut viděl více poutníků, než za celé mé putování přes Francii. Všichni byli nabuzení a plni nadšení z očekávání dalších dnů, většina zde totiž dnes v noci začínala. Gerda s Patem seděli na židlích u stěny a čekali, až se uvolní místo u dlouhého stolu. Za ním čile pobíhaly tři postarší pracovnice a předávali poutníkům informace o ubytování a o následující těžké etapě do Roncevalles ve třech jazycích: španělštině,

francouzštině a angličtině.

Asi po dvaceti minutách jsme přišli na řadu. U vedlejšího stolu sedělo několik mladých lidí z Koreje, Ital a žena z Německa, všichni zrovna dorazili z letiště. Po zaplacení ubytování jsme dostali hromadu papírů, razítko do Credencialu a lístek s číslem domu a postele. Když jsem pak s batohem vylezl na ulici, nemohl jsem se neusmívat na všechny kolem. Vždyť na tento okamžik jsem čekal několik týdnů.

Albergue, neboli ubytovna, byla jen několik metrů od kanceláře směrem zpět k Bráně poutníků. Z lavičky před ní mne pozorovala mladá, na krátko ostříhaná dívka malé postavy, píšící svůj deník. Usmála se na mě a já, jelikož už jsem se usmíval předtím, na ní alespoň mizivě ve dveřích vycenil zuby.

Vyfasoval jsem spodní postel palandy, skočil jsem se vysprchovat a pak čekal, až to samé udělají i Irové. Mezitím jsem si prohlížel lidi kolem. Zaujal mě vysoký, zarostlý a černovlasý Ital, který měl postel na druhém konci pokoje. Dal jsem se s ním do řeči a prohodil pár slov. Neuměl moc dobře anglicky, občas vkládal italská slova, ale bylo mu i tak dobře rozumět. Jmenoval se Nelson, byl veliký jak medvěd a bylo mu 25 let. Jeho otec vlastnil restauraci a hotel a řízení nechával na něm. Půl roku tvrdě pracoval a pak měl půl roku prázdniny.

Vyrazili jsme s Iry do restaurace na Poutnické menu - slaninu, hranolky, salát, sýr a rajčatovou omáčku. Nechtěl jsem moc utrácet, ale chápal jsem to jako malou oslavu, že jsem až tady a stále živý. Už jsem měl zpola prázdný talíř, když do místnosti vstoupil Nelson. Gerda na něj zamávala, aby si šel sednout k nám.

S nadšením přispěchal a když usedal, málem převrhl stůl. Objednal si jídlo a začal povídat. Byl jsem tak unavený, že

mi padala hlava, navíc červené víno v mé sklence proti tomu zrovna moc nepomáhalo, a tak mi Italova hlasitá slova, ani nevím proč, lezla na nervy. Hlavně to jeho nadšení a ten entuziasmus začátečníka. Mlčel jsem a snažil se vyhýbat konverzaci.

Chvíli jsme ještě seděli a když Nelson dojedl, vydali jsme se společně zpět na ubytovnu. Díval jsem se kolem po drobné holce, ale nikde jsem jí nezahlédl. Když jsem uléhal na postel, cítil jsem se staře. Měl jsem za sebou 26 dní chůze, byl jsem špinavý, rozbolavělý a unavený a mezi těmito lidmi kolem, ve svítivě nových sportovních dresech a plných energie, jsem si připadal jako toustovač po záruce. A možná proto ani můj následující spánek za mnoho nestál.

Ráno mne probudil poutník z horní postele už po čtvrté ranní. Spěchal na vlak do Lourdes a já už od té doby neusnul. O půl sedmé jsem vstal a byl více unavený, než když jsem si šel lehnout. Původní plán dát si jeden den odpočinku ve městě a pokračovat až další ráno padl poté, co nám v kanceláři oznámili, že nazítří hlásí bouřku. A tak jsem vstát musel.

Došel jsem do kuchyně, nalil si kávu a začal chroupat tousty s marmeládou. Do místnosti vešla drobná holka a začala francouzsky rozmlouvat s hospitaliéry. Měla sportovní postavu, hezké hluboké oči a sympatický hlas. Podle přízvuku jsem poznal, že je z ostrova, jen jsem nevěděl ze kterého. Když odcházela, naše pohledy se střetly a vyměnili jsme si krátké úsměvy.

Po chvíli do jídelny vstoupil pár, zrzavý muž v červené mikině, podle přízvuku Ir a dívka tmavých vlasů a španělských rysů v modré. Naplnili si láhve horkým čajem a zase zmizeli v

ložnicích. Počkal jsem na Iry a společně s nimi a Nelsonem, který se k nám nadšeně přidal, jsme vyrazili do tmavých ulic nočního města. Do svítání sice zbývala více než hodina, přesto už v albergue téměř nikdo nebyl. Cestou jsme se zastavili v kostele a já poprosil o ochranu při přechodu. Pak už nám nic nebránilo započít výstup.

Cítil jsem, jak mne čerstvá káva nakopla, ale stejně jsem šel pomalu. Čekal mne dlouhý a náročný den a nebylo radno plýtvat ani tím zbytkem energie, co mi zbýval. Gerda mi kladla na srdce, že nesmím polevit a nechat se ovlivňovat jejich rychlostí. Musel jsem slíbit, že až pocítím potřebu jít dál sám, nebudu se na ně ohlížet a bez řečí to udělám.

Chvilí poté, co slunce vykouklo zpoza kopců, obklopujících údolí s městem, jsem byl už kvůli Nelsonovi zase naštvaný. Fotil si svým velkým foťákem kdejakou pitomost, pořád žvanil o restauraci a já se snažil dávat mu rady ohledně poutnictví, které, jak jsem vzápětí pochopil, vyzněly jako totální pitomosti. Byl jsem na jiné Cestě než do včerejška a co platilo včera, nemuselo platit dnes. Ve skutečnosti jsem byl naštvaný více na sebe než na něj. Chtěl jsem se cítit jako mazák, ale čím více jsem se o to snažil, tím hloupěji to vypadalo.

Silnice začala strmě stoupat a já cítil, že musím své přátele opustit. Cítil jsem, že mne mé nohy a můj trénink z Pyrenejí žene kupředu. Srovnal jsem tedy krok s dýcháním a vyrazil. Nelson se mi snažil vyrovnat a držet se mnou rychlost, ale nedokázal to více než deset minut. Pak i on zmizel vzadu a já šlapal monotónně vzhůru. Když jsem si pak na chvíli oddychnul a díval se do kraje, spatřil jsem v hloubce pode mnou červeno-modrý pár ze snídaně. Zvedl jsem hůl a

zamával. Pak jsem to udělal ještě jednou a španělská dívka, která mne spatřila, mi odpověděla stejně. Malé gesto toho, že na Cestě nejsem sám.

Za další kilometr jsem u kohoutu doplnil vodu, to už teplota vzduchu začala pomalu klesat. Nebyla to však zima, co mi dělalo starosti, horší byl sílící vítr. Chvilími se do mne opíral tak, že jsem musel zastavovat a ani velký batoh na mých zádech mi zrovna moc v aerodynamice nepomáhal. Přestal jsem si však dělat obavy v ten moment, kdy jsem vešel do závětrí a vítr utichl.

Asfaltová cesta se klikatila vzhůru po holých hřebenech a já předbíhal jednoho poutníka za druhým.

Jakmile jsem opět vyšel ze závětrí, vítr mne udeřil plnou silou. Každý krok byl těžší a těžší a na nohou mne bolel snad každý sval. Za několik minut jsem už řval bolestí a rval se o další centimetr. Několikrát jsem musel lézt po čtyřech, protože udržet se na nohou bylo nemožné, přesto že silnice byla téměř po rovině. Tlak vždy polevil na pár sekund, aby vzápětí opět udeřil ještě silněji. Potřeboval jsem si vyčistit nos, ale nedokázal jsem udržet kapesník v ruce, ten zmizel v dálce, hned jak jsem ho vyndal z kapsy. Má hůl vlála jak prapor a já se jejím koncem nemohl dotknout země. Čtyři kroky dopředu, tři kroky zpět. Znovu a znovu.

Málem jsem v tom zápolení přehlédl místo, kde Cesta scházela z asfaltu a šplhala stezkou do hor. Vedle křižovatky stál starý kamenný kříž a já před něj s vypětím sil poklekl a děkoval za tu sílu, která mě pomohla dojít až sem. Od pasu dolů jsem necítil téměř nic než bodavou bolest. Jak daleko člověk může zajít, aby předčil sám sebe? Jak daleko může dojít, než to vzdá?

Je to jedna z těch situací, o které každý dobrodruh rád později vypráví, ale v tu chvíli mu do smíchu není. Vrávoravě jsem se zvedl, chvíli hledal stabilitu a pak udělal krok. Když dokážu udělat krok, dokážu i dva. Když jich udělám deset, dokážu jít. Sice pomalu, ale přece jen jsem se vydal po pěšině vzhůru.

Vzápětí jsem prošel kolem místa, které jsem znal z filmu *The Way*, shodou okolností to bylo tam, kde zemřel syn hlavního hrdiny. To moc na pozitivním myšlení nepřidá. Pamatuji si, že jsem se při prvním shlédnutí podívoval, jak někdo může v takové přehledné krajině přijít o život. Ted' už mi to tak divné nepřipadalo.

Za sedlem jsem si všiml kamenné chýše a rozhodl se tam poobědvat. Natlačil jsem batoh do vchodu, ale vítr ho několikrát vmáčkl dovnitř. Teprve když jsem se o něj opřel zády, získal jsem aspoň malý větrný stín. Rychle jsem pojedl a za čtvrt hodiny už pokračoval v chůzi. Cesta vedla po západní straně hřebene, což mi dovolilo trochu volněji dýchat a schovat se na chvíli před větrem.

Po několika stovkách metrů jsem došel k Rolandově studánce. Rolandově proto, že podle pověsti z ní pil i samotný pobočník Karla Velikého Roland, když tudy táhnul s vojskem do Španěl. Možná ho znáte, dnes je to hrdina jednoho z nejstarších eposů francouzské literatury a učí se o něm na základní škole. Potřeboval jsem doplnit vodu a podle informací z poutnické kanceláře zde měl být poslední zdroj pitné vody, ale zřejmě tu od nich dlouho nikdo nebyl.

To, co jsem našel, se totiž zdroji moc nepodobalo. Z plastové trubky odkapávala zkalená tekutina páchnoucí po bahně a já si pomyslel, že od dob Rolandových se tu toho

hodně změnilo a možná i on by dnes, tak jako já, raději zůstal žíznivý. Podle plánu už to k vrcholu nebylo daleko. Zdálo se, že jsem viděl před sebou les a těšil jsem se, že se v něm na chvíli schovám.

I když to, co jsem pak uviděl, žádnou ochranu před větrem neposkytovalo, pohled to byl naprosto úžasný. Bukový porost byl vrcholným dílem přírody, střetnutí síly přežít a mnoha těžkých let v neúprosném prostředí. Každý strom byl tlakem větru, sněhu a slunce tvarován k dokonalosti do podoby několikametrových holých bonsajů. Uličkou mezi stromy vítr rozhazoval a míchal hromady listů, jako ze scény nějakého čínského filmu. Chvillemi se v nich člověk ztrácel a místy doslova po kolena brodil. Snažil jsem se tu nádheru zachytit na fotce, ale od první chvíle jsem věděl, že je to marné.

Kráčel jsem směrem na západ, tak mě vítr pomáhal do kopce a šlo se lépe než předtím. Tedy až do chvíle, kdy se pěšina stočila na jih a les skončil. Pak začal boj s větrem znovu. Během několika metrů jsem byl dvakrát stržen z hliněné silnice a dalo dost námahy se na ní vydrápat zpět. Když se tak stalo potřetí, vítr mne bez lítosti tlačil ke skalnatému srázu a mě nezbylo, než padnout na zem a kus cesty se plazit. Na hlavě pod kapucí jsem měl kšiltovku, která mi zakrývala oči a bránila tak jejich vysychání, přesto to úplně nezabíralo. Stačilo si ale vzpomenout, jak vypadal obsah mé peněženky, když jsem se do ní naposledy díval a pak už jsem oči tak suché neměl.

Před sebou jsem viděl sedlo, kterým Camino procházelo a také nejvyšší bod dnešní etapy. Stálo na místě, já se pohyboval směrem k němu, přesto se vzdálenost mezi námi téměř neměnila. Cítil jsem, že už jsem dávno za hranicí slov: Já už ale opravdu nemůžu. Cítil jsem námahu nejen z dnešního

dne, ale i všech dní posledních. Myslel jsem na všechny ty, co jsem nechal za sebou. Na Patricku, Gerdu, dokonce i na Nelsona. Báł jsem se, že to vzdají, že se vrátí a já už je nikdy neuvidím.

Chvílemi jsem upadal do podivného stavu nevědomí, kdy má mysl odplula daleko z těchto nehostinných pustin, ale mé tělo šlapalo krok za krokem automaticky dál. Od chladu mé nohy ztuhly v kámen a báł jsem se na ně sáhnout, protože bych mohl zjistit, že už nejsou moje.

Prošel jsem zbytky něčeho, co se kdysi v minulosti nejspíš nazývalo slavobránou, ohnutou železnou tyčí s kousky barevných fáborků. Přede mnou se otevřel velkolepý výhled na španělskou krajinu. Skrze protřhaná mračna slunce osvětlovalo zvlněné podhůří Pyrenejí, táhnoucí se kam oko dohlédlo. Opřel jsem se o hůl, abych neupadl a poprvé si prohlížel pro mne neznámou zemi. Tak tohle bylo Španělsko. Naposled jsem se ohlédl zpět na francouzskou stranu a vyrazil z kopce dolů.

Původně jsem chtěl povídání o sestupu úplně vynechat, jelikož působí trochu hloupě, ale mě samotného vždy rozesměje. Souvisí to s mou vlastností nedělat zakázané věci a svéhlavě neporušovat pravidla.

Večer předtím jsme všichni obdrželi přesný plánec dnešní etapy a na něm se Cesta za sedlem rozdvjovala. Přímá pěšina byla poničená erozí a tak byla jednoduše zapovězená a náhradní trasa byla o několik kilometrů delší a po stezce kolem. Už asi tušíte, kterou jsem se vydal. Ze všech těch poutníků jsem byl jediný. Odměnou za mou čestnost byla další hodina zápasu s větrem, jelikož silnice na rozdíl od pěšiny, procházející hustým lesem, scházela po odkrytém úbočí hory.

Byla to další cenná zkušenost a nepřál bych nikomu to zažít, protože tak silný vítr v zádech, zvláště při sestupu v prudkém svahu je to, co rozhodně mít nechcete.

Rozsáhlý ubytovací komplex v místě zvaném Roncesvalles byl vidět už zdaleka. Toto místo bylo považováno za pravý start Camina Francés a vzniklo uprostřed lesů jen kvůli poutníkům. Od dob, kdy se spávalo na třípatrových palandách v chladném prostředí kláštera, se ale mnohé změnilo.

Když jsem vzal za kliku a vstoupil do prostorné chodby, připadal jsem si jak v atriu moderního hotelu. Ze dveří na boku vyšel hospitaliéro a přivítal mě jako nějakého arabského prince. Ve vedlejší místnosti mne zaregistroval a odvedl mne o patro výš, kde byly postele. Dlouhou místnost předělovala podélně stěna, na kterou byly přilepené z obou stran kóje vždy se dvěma palandami a dvěma skříněmi. I přes zdržení při sestupu jsem dorazil jako třetí, hodiny právě odbíjely druhou hodinu po poledni.

Vybalil jsem si spacák a věci na převlečení a skočil se vysprchovat. Pak jsem si uvařil v kuchyni v přízemí kafe, psal deník a vyhlížel jsem tváře, které jsem znal ze St. Jean. Hodinu po mě dorazila drobná holčina, doprovázená vysokým, svalnatým, na krátko ostříhaným mužem. Asi dvě hodiny po mě dorazil Nelson a já měl takovou radost, že ho vidím, že jsem zapomněl na počáteční antipatii.

Na další den byl stále hlášen déšť, a tak jsem si nakrémoval boty a když jsem se vracel zpět do ložnice, uviděl jsem v chodbě dva batohy, které jsem bezpečně poznal, batohy Gerdy a Patricka. Hrklo ve mně, že se jim něco stalo a proběhal jsem celý areál, ale nikde je nenašel. V duchu jsem si nadával

za to, že jsem jim nepomohl, že jsem jim utekl a nechal je samotné. Další hodinu jsem seděl jak na trní a když jsem je pak uviděl, jak se vracejí z nedaleké hospody, všechno ze mě spadlo, starosti, strach i únava.

Bouřlivě jsem se přivítali a Gerda mi řekla: „Hodný kluk, poslechl jsi mě a šlapal svou vlastní cestou. Tak je to správně.“ Šli celou cestu vedle sebe a drželi se za ruce. Vypadali unaveně, ale velice šťastně.

Sedl jsem si na nádvoří a díval se po lidech kolem. Za několik minut se ke mně připojil i Nelson a pak si k nám přisedla k mé radosti i drobná dívka. Jmenovala se Cris a byla to Angličanka. Byla něčím, čemu se ve světě říkalo summerwalker, člověk, jehož koníčkem je chůze. Vydala se do Santiaga po Severní cestě, která byla ale kvůli obtížnosti a počasí v tomto období prázdná. To jí vadilo, a proto se vrátila zpět a začala v St. Jean od začátku. Studovala politické vědy ve francouzštině a uměla i trochu španělsky.

V sedm hodin jsme s Nelsonem vyrazili na večeři. Číšník nás usadil ke stolu, kde už seděl mladík s blondátými vlasy a žena z Německa, jménem Renata, ta co jsem jí viděl večer předtím v kanceláři. Jednou jsem ji při výstupu předběhl, ale ne na dlouho. Šlapala jak drak a měla proti mně obrovskou výhodu, byla malé postavy a proto nemusela s větrem tolik bojovat.

Blondatý mladík byl Jack, Novozéland'an, kterého jsem také minul při výstupu. Nesl na zádech jen svou kytaru, bundu a spacák. Povídali jsme si, jako bychom se znali už léta a dopřávali si přitom poutnické speciality místního kuchaře.

Přes stůl jsem pozoroval Patricku a Gerdu, jak se baví s dalšími poutníky. Na jedné straně se mi stýskalo po jejich

společnosti, na druhé straně jsem věděl, že za několik dní končí a tím, že budu s nimi, jim znemožním více poznávat další lidi kolem. Bylo to těžké rozhodnutí, protože ti dva mi během několika dní přirostli k srdci. Když se pak ale Gerda na mě s úsměvem podívala, pochopil jsem, že to samé rozhodnutí musela udělat i ona.

Po večeři jsem se spěchal přezout do ubytovny, abych stihl začátek poutnické mše v nedalekém kostele. Z mé rozsáhlé databáze pravidel po měsíci chůze mnoho nezbylo, jedno ortodoxní jsem si však zachoval. Nikdy jsem nešel na mši v sandálech. Když jsem to říkal Renatě, začala se mi smát.

Kostel nebyl plný, ale prázdný také ne. Mše začala ve španělštině, farář měl dva koncelebranty, dva staré kněze, kteří nádherně zpívali. Asi pět minut po začátku si ke mně do lavice přisedla Renata, zatahala mne za rukáv a s vyceněnými zuby ukázala na své nohy v sandálech.

Mše byla podobná té české, ale byla kratší. Na konci farář přečetl všechny národnosti, které byli zastoupeny v kostele a pozval si nás před oltář. Roztáhl ruce a udělil nám požehnání hned v šesti jazycích. Když četl verzi v korejštině, všiml jsem si, jak dva jeho pomocníci jen stěží zakrývají smích, stejně tak i několik Korejců kolem.

Po mši jsem se usadil do křesla a dal se do řeči s Jackem. Bylo mu teprve osmnáct let, několikrát utekl z domova, šel kam ho nohy nesly, hrál po ulicích a živil se na stavbách. Když prošel celý ostrov, sedl na letadlo a odletěl do Madridu, kde měl strýce. Vrátit se měl až za rok a do té doby chtěl trochu poznat Evropu a naučit se španělsky.

Po chvíli šla kolem Cris a když nás viděla, přisedla si. Vyprávěl jsem jim o svých dobrodružstvích, o věcech, co jsem

viděl a zažil na Piemont Pyreneén. Byl jsem rád za tak vděčné posluchače, miloval jsem ty příběhy a ještě raději je vyprávěl. O zázraku ve Fanjeaux, o půlnoční hostině v horách, o procesí v Lurdech. Jako by to už nebyly jen mé příběhy. Staly se něčím víc.

Šel jsem spát chvíli po desáté a k mému překvapení už jsem necítil únavu. Jako by mé tělo dobýjelo energii přímo z tohoto místa, z poutníků kolem.

A tak začala má pout' po Caminu Francés...

ZA SV. JAKUBEM
A
NA KONEC SVĚTA

www.zasvatymjakubem.cz

O AUTOROVĚ

Ondřej Pulkrábek (*1986) Vystudoval krajinářství ve Vimperku a lesnictví v Písku. Po neúspěšném studiu na vysoké škole se v září 2013 rozhodl vyrazit na pout' do města Santiago de Compostela a v listopadu ji úspěšně dokončil. V následujících dvou letech sepisoval na blogu své zážitky a na podzim roku 2015 se s kamarádem fotografem Václavem Čubrem vydal na stejnou trasu znovu a autem. Výsledkem bylo velké množství fotek a videí, které oba použili nejen na výstavy, ale i do prezentace na přednáškách k propagaci poutnictví. Momentálně pracuje jako správce a hospodský v penzionu na Šumavě.

Obsah

Za sv. Jakubem.....	2
Prolog.....	5
KNIHA PRVNÍ.....	11
Kapitola I. - Od moře.....	13
Kapitola II. - Sám.....	23
Kapitola III. - Paní Carcas Zvoní.....	32
Kapitola IV. - Zázraky se občas stávají.....	42
Kapitola V. - Dvě města.....	51
Kapitola VI. - Hlas poustíkův.....	60
Kapitola VII. - Přes hory a pod horami.....	71
Kapitola VIII. - Trevor.....	80
Kapitola IX. - Přitahuje.....	90
Kapitola X- Ztracen.....	100
Kapitola XI. - Lurdy.....	110
Kapitola XII. - Vítejte v Západních Pyrenejích.....	120
Kapitola XIII.- Pravidlo opouštění.....	130
Kapitola XIV. - Příběh z údolí.....	139
KNIHA DRUHÁ.....	147
Kapitola XV. - Přechod do Španěl.....	149
Kapitola XVI. - Camino Five.....	163
Kapitola XVII. - Pamplona.....	174
Kapitola XVIII. - Královnin most.....	184
Kapitola XIX. - Meditace v zahradě.....	193
Kapitola XX. - Karanténa.....	202
Kapitola XXI. - Dopis.....	211
Kapitola XXII. - Skalní kaple.....	222
Kapitola XXIII. - Burgos.....	232
Kapitola XXIV. - Přes pláně.....	242
Kapitola XXV. - Schůzka s minulostí.....	254

Kapitola XXVI. - León.....	264
Kapitola XXVII. - Železný kříž.....	274
Kapitola XXVIII. - Výš a dál.....	285
Kapitola XXIX. - Sněhová bouře.....	295
Kapitola XXX. - Patník číslo sto.....	305
Kapitola XXXI. - Nohy, které mě nesou.....	315
Kapitola XXXII. - Před branami.....	325
Kapitola XXXIII. - Město měst.....	333
Kapitola XXXIV. - K oceánu.....	343
O AUTOROVI.....	355
UKÁZKA Z E-KNIHY:.....	358
Již vyšlo:.....	364
UKÁZKA Z E-KNIHY:.....	369
Nabídka e-knih z nakladatelství DriftBooks.....	374

UKÁZKA Z E-KNIHY:

Země zamyšlená 1 – Ladislav Stehlík

ZE ŠUMAVSKÉHO PODLESÍ

*Svatý Vojtěch na vršíčku.
Svatá Máří v dolině,
počkej na mne, má panenko,
až já půjdu z Volyně.*

*Počkám na tě, můj Pepíčku,
v Nišovicích na mostě,
snad nám zatím rozmarýna
k naší svatbě doroste.*

*Od Volyně do Malenic,
od Malenic do Zálesí,
až my budem svatbu strojit,
bude tančit celá ves...*

Strohý obrys Boubína vedl mne jižně od Strakonice po vlnách kopců drsnatou, málomluvnou krajinou směrem k Volyni. Dole pod olšemi přeskakovala voda hladké kamení, měníc se co

chvíli ve vymrštěný pstruží hřbet, a na žitných políčkách plál z prořídleho nízkého obilí chudoučký planý mák. Kopky sena už hnědly na zatopených lukách, přibývalo pahorků i pastvin, odkud se rozléhalo hlasné kejhání početných husích hejn. Až z Plzně si jezdí v podjarním čase ženy železničářů k Volyni pro housátka. Žlutoučká jako kanárci je přenášejí babičky v košících. Šátkem přikrytá, z kouzle na první travičku, a sotva se u plotů objeví první kopřivy, už je děti šhubají pro malé štěbetalky. Několik učedníků předjelo mne na kolech; jistě spěchají do průmyslové školy volyňské, kde se učí truhláři i tesaři, jejíž výstavnou budovou se toto město právem chlubí.

Malý vláček udýchaně skanduje svou každodenní říkanku: „Do Volyně, pomaloučku, do Volyně...”

*Lokálko kašlavá, vid', leze se to stěží,
z doliny ke městu, jež mezi vrchy leží,
vid', těžko leze se do kopců zelených,
které jsou kolébkou a město dříme v nich.*

Satirik Václav Lacina poškádlil touto žahavkou veršů několik svých volyňských vrstevníků – ale ani tentokráte neví jeho srdce o hněvu. Miluje tajně tuto krajinu a jako každý zamilovaný, i on se nerad přiznává k své lásce. Co se však škádlivá, rádo se má...

Údolím Volyňky se kolébával známý komediantský vůz krajináře Aloise Kalvody, z něhož tento malíř namaloval volyňské náměstí s renesanční radnicí, jejíž štítová zdobila Lhotova sgrafita, věžička ani její podloubí nejsou bez půvabu,

stejně jako šplouchání kašny v dusném bezvětrí u chladivého stínu kvetoucích lip. I Ota Bubeníček, žák Mařákův, zajížděl do Volyně k profesoru vysokého učení technického Jindřichu Svobodovi a namaloval zde více obrazů. Rybníčná tichost jednoho volyňského motivu zlákala jiného mařákovce, Josefa Holuba z Kralup, aby ji barevně vyjádřil svým lyrickým pojetím. Barokní sousoší českých patronů pietně renovovali zdejší rodáci bratři Boháčové.

Jejich otec Maxmilián Boháč, rodák volyňský, vyučil se zamlada u píseckého malíře pokojů Mildeho právě v době, kdy byl jeho spoluučněm synek mirotického písaře Mikoláš Aleš. Po vyučení se usadil ve svém rodišti, oženil se s místní cukrářskou dcerkou, ale tenkrát malíři v zimě nepracovali a do rodiny se vkrádala nouze. Tehdy mu poradil volyňský poštministr Prokop, aby koupil mechanické divadlo s cyklorámou, s laternou magikou a velkým stanem od Francouze Beniho. Divadlo však bylo v carském Rusku; peníze na radu poštministra půjčila volyňská záložna a uvalila dluh na nedávno postavený rodinný dům. Malíř odjel do Ruska, divadlo koupil, později přijela za ním manželka, která nechala dva synky u babičky cukrářky. Když se po dvou letech vrátila do Volyně, narodil se jí třetí syn. Manžel mezitím jezdil s „Balkánem“, jak se jeho podnik nazýval, po širé matičce Rusi, měl i svou vlastní kapelu a k přepravě potřeboval dvanáct for. Nepočítal však s tehdejšími nesjízdnými cestami přes močály, vyztuženými kulatinou, ani s drsnými mrazy a vysokými závějemi, které znemožnily každou dopravu. Když už došly peníze a nebylo na výplatu ani hudebníkům, ani ostatním zaměstnancům, vyčerpán a ochuzen odjel z Ruska. Ve Vídni zahodil revolver do Dunaje, prodal balíky čaje a za stržené peníze si koupil jízdenku do

Budějovic. Odtud šel pěšky do Volyně. Když ruský notář prodal celé divadlo a odečetl výdaje za jeho uskladnění, poslal celý jeden zlatý bývalému majiteli do Volyně.

Ten se zase vrátil k řemeslu, vyučil mu i svého nejstaršího syna Maxmiliána, který po vyučení odjel za strýcem do Vídně. Tam se stal prvním dělníkem u dvorního malíře a po čase vykonal zkoušku na vídeňské Akademii výtvarných umění. O prázdninách šel dělat řemeslo, aby si vydělal peníze na studium a mohl na studiích podporovat i bratra Aloise, rovněž malíře. Maxmilián přešel později do Prahy k profesorovi Hanušovi Schwaigrovi a na pražské akademii vystudoval i nejmladší bratr Josef sochařskou školu. Usadili se v Praze a pracovali jako restaurátoři, pak si založili školu, na jejíž působení vzpomíná několik vynikajících malířů, kterým se na ní dostalo důkladného školení, než přešli na akademii. Třetí bratr Alois, šumavský Schwind, který své krajiny zalidňoval pohádkovými bytostmi, vyučoval dlouho jako profesor kreslení v Karlových Varech.

Zašel jsem do jejich rodného domu, kde z celé bratrské trojice zůstal jen Josef. Autoportrét Maxmiliánův připomínal tvář Alšovu z mladých let, jeden akt na námět jara měl v sobě něco z Preislerových plátů, ale v zjednodušeném tvarosloví, poučeném na Matissovi. Jinak celý dům působil dojmem pinakotéky a glyptotéky, muzea a čarodějnické sluje plné knih, sbírek všeho druhu a zároveň sochařské dílny. Mezi tím dva vzácní Alšové, Škréta a dokonce jeden lept Rembrandtův, přivezený z některé zahraniční cesty.

„Volyňská trojice“ je známa všem milovníkům literatury. Václava Lacinu jsme vám už představili. Dr. A. M. Píšu jistě

znáte z jeho významného díla kritického, esejistického i z jeho tvorby básnické – a Jaroslav Hůlka, nadějný prozatér z družiny wolkrovské, zemřel příliš mlád, než mohl rozvinout svůj slibný talent. Bylo by křivdou nevzpomenout i jiného významného rodáka volyňského, Dr. Josefa Kaizla, národohospodáře velmi zvučného jména.

Staré sídlo volyňské župy dělí se na vlastní město, Hradčany a Podolí. Po schodech vystoupíme k farnímu chrámu Všech svátých, vedle něhož stojí stará tvrz, přestavěná na špejchar a nyní městské muzeum. Zaujmou nás tu sbírky zkamenělin, které nashromáždil archeolog a geolog J. V. Želízko z výzkumů na Děkansském vrchu, u Zechovic i Sudslavic.

Čtrnácté století ustálilo půdorys města, rozloženého při staré obchodní cestě na levém břehu Volyňky, jehož přirozené hrazení tvořily těsně semknuté domy a brány, uzavírající náměstí v noční čas nebo v době válečného nebezpečí. Od středověku žilo v něm většinou zemědělské obyvatelstvo, které kromě zemědělství se zaměstnávalo chovem ovcí, pro nějž bylo v nejbližším okolí sdostatek rozlehlých pastvin.

Hojnost domácí vlny dala vznik soukenickým dílnám a ze všech cechů byl právě soukenický nejpočetnější řemeslnickou složkou města. Rodákům připomene domov i závan schnoucího třísla od Minibergovy koželužny, tak charakteristický pro Volyň ze začátku století. Volyň byla nejprve zbožím královským, později se dostala pod vládu kněžské berly, kde se poddaným žilo nejlehčeji. Gotika dala městu farní chrám s křížovou klenbou presbyteria a později sítíovou v lodi, renesance přidala sličné průčelí šlechtických

domů, zdobených sgrafitovým rejsováním, z nichž zůstal do dnešní doby jen rathaus, nejtypičtější stavba volyňská. Několik portálů a stavba residence na jižní straně náměstí, toť vše, co zbylo ze staré krásy města po velkém požáru, který je postihl v minulém století. Z chrámového interiéru je nejzajímavější obraz hlavního oltáře Všech svatých, namalovaný vynikajícím malířem z okruhu Škrětova. Epitaf krejčího Pavla Dleska z roku 1581, zasazený do kostelní zdi, v svém rustikalizovaném tvaru ukazuje místní kamenickou práci, jíž nemůžeme upřít kus líbeznosti. Pod krucifixem klečí na jedné straně sám mistr se svými čtyřmi syny a proti němu manželka s pěti dcerami. Bývaly jistě početné řemeslnické rodiny volyňské, žijící zde v šestnáctém století...

Ladislav Stehlík – Země zamyšlená

Vydalo

Nakladatelství Petr Čmerda – DriftBooks

jako e-knihu č. 13

rok vydání 2015

Sedmé vydání

(pouze v elektronické verzi)

www.driftbooks.eu

Již vyšlo:

Jaroslav Pulkrábek

Šumavské povídání aneb Co v kronikách nenajdete

Ilustrace: Marie Petrmanová

Pověsti a báje z našeho okolí, které píše Jaroslav Pulkrábek, vycházejí dlouhodobě v sobotní příloze Prachatického Deníku. Padesát tajuplných, dobrodružných, ale i humorných příběhů, spolu s nádhernými ilustracemi Marie Petrmanové, nyní najdete v e-knize Šumavské povídání aneb Co v kronikách nenajdete. Výběr převyprávěných pověstí a autorských příběhů ze Šumavy autenticky zobrazující prostředí, život i mentalitu lidí v časech jenž smetlo nemilosrdné koště dějin.

ISBN 978-80-87741-00-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-87741-01-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-87741-02-3 (Formát MobiPocket)

www.driftbooks.eu

TAKÉ JAKO TIŠTĚNÁ KNIHA

Jaroslav Pulkrábek Šumavské povídání aneb Co v kronikách nenajdete

* * *

Tištěná verze e-knihy Šumavské povídání aneb Co v kronikách nenajdete Jaroslava Pulkrábka – obohacená o několik ilustrací Marie Petrmanové a o čtyři pověsti – vyšla na jaře roku 2014 v českobudějovickém nakladatelství Kopp.

Přečtěte si, co o knize píše volarský spisovatel Roman Kozák:

* * *

Šumavu lze poznávat s batohem na zádech anebo s Pulkrábkem ve čtečce. Prostor mezi Klostermannem a Stifterem zaplňuje Jaroslav Pulkrábek z hornovltavické fary po dvou elektronických prvním tištěným souborem šumavských příběhů, pověstí a vyprávění...

(...) Tenhle klasik Pulkrábekovic vedle toho hledá, sbírá i vytváří příběhy, jak se na Šumavě žilo a žije. Občas se v tom, pravda, poznáme a jindy zase dohadujeme, je-li v tom více víry v Pánaboha nebo lesní moudrosti, zkušeností předků či toho, co se po staletí odehrává a semele mezi dnem šumavské slatě a výškou šumavského nebe.

Tenhle současný klasik používá jazyk úsporný jak záseky,

jimiž šumavský dřevorubec (a jím dotyčný také byl!) kácí boubínský smrk, jeho vyprávění jsou srozumitelná jako klekání, co se rozléhá ze šindelové zvoničky, přičemž Pulkrábkovy příběhy klapou po cestě mezi starou Šumavou a dneškem úplně stejně jako kdysi dřeváky po cestě od horského kostelíka k chalupě v údolí Křemelné, Volyňky či některé z Vltav.

S Jaroslavem Pulkrábkem plyne čas docela jinak; ani ospale ani hekticky, ale zrovna tak akorát, po šumavsku. A stejně tak tenhle vousatý mladík žije i píše. A když je smutný nebo naštvaný, zajde do cukrárny pod zámek a poručí si velký zmrzlinový pohár. Ano, není třeba dělat velké věci; stačí dělat ty malé, zato s velkou láskou.

S doporučením Roman Kozák

* * *

KNIHU VYDALO:
Nakladatelství KOPP
Šumavská 3, České Budějovice
ISBN 978-80-7232-465-1

www.kopp.cz

Jaroslav Pulkrábek

Šumavské povídání aneb Co v kronikách nenajdete 2

Ilustrace: Marie Petrmanová

Pověsti a báje z našeho okolí, které píše Jaroslav Pulkrábek, vycházejí dlouhodobě v sobotní příloze Prachatického Deníku. Padesát tajuplných, dobrodružných, ale i humorných příběhů, spolu s nádhernými ilustracemi Marie Petrmanové, nyní najdete v e-knize Šumavské povídání aneb Co v kronikách nenajdete. Výběr převyprávěných pověstí a autorských příběhů ze Šumavy autenticky zobrazující prostředí, život i mentalitu lidí v časech jenž smetlo nemilosrdné koště dějin.

ISBN 978-80-87741-00-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-87741-01-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-87741-02-3 (Formát MobiPocket)

www.driftbooks.eu

Roman Kozák

**Příběhy schované v žule
aneb
Vyprávění o volarských božích mukách**

Stačilo pár desetiletí, a byla zapomenuta jména venkovských usedlostí, lesních křižovatek i celých měst. Pro lidi, kteří přišli do opuštěných šumavských vsí, jako by historie tohoto koutu světa nikdy neexistovala. Báli se jí jako přízraku, který není radno křísit k životu. Neuměli si přečíst švabachem psanou kroniku nalezenou na půdě, neznali jména světců, kteří chránili jejich domy...

Kniha vychází opět po osmnácti letech s upraveným a aktualizovaným textem.

ISBN 978-80-87741-03-0 (Formát PDF)

ISBN 978-80-87741-04-7 (Formát ePub)

ISBN 978-80-87741-05-4 (Formát MobiPocket)

www.driftbooks.eu

UKÁZKA Z E-KNIHY:

Šumavská přicházení – Roman Kozák

Anotace: Dozvíte se, jak na Šumavu přicházela (nebo lépe řečeno přijela vlakem) v roce 1918 nová republika jménem Československo. Jak na Šumavu v roce 1925 přišel (nebo lépe řečeno přijel vlakem) Karel Čapek a co tu našel, viděl a prožil. A nakonec jak na Šumavu v průběhu doby přicházeli (či přijížděli vlakem, na žebříňáku i auty) lidé, jak tu žili, umírali, ale také jak odcházeli ať už dobrovolně nebo byli vyhnáni násilím...

Jedná se o soubor tří textů Romana Kozáka:

- Neznámá válka pod Boubínem
- Šumavou Karla Čapka
- Krajina rozbitého nádobí (Sudetský valčík)

*Zpola zlověstný a zpola divukrásný kraj pohraničního
pralesního hvozdu, jo, to je Gabreta. Lidé sem pronikají jen
ztuha, přicházejí a odcházejí ve vlnách jako sněhová mračna.*

Co se jich tu již vystříдалo – a zůstane málokterý.

*Začali to hledači zlata, pak se tudy probíjeli lovci, soumarské
obchodní karavany, žoldnéři, lidé na útěku – a stejně to
vždycky byli divousové se sekerami...*

*Ti, co se tu usadili, vedli pytlácké války, mrzli ve sněhových
spoustách, umírali v děsu z démonů; v močálech leží vybělené
kosti těch, kdo nedošli s nůšemi skla či pašovaného zboží...*

*České rodiny, co sem přišly po osmnáctém roce, prchaly už
na podzim 1938 po Mnichovu posledním vlakem před
Hitlerovým řevem. Šestačtyřicátý rok nabídl týž obraz, jen v
obráceném gardu: gabreťští Němci byli transportováni do
odsunu.*

*A tak pořád dokola: dej zlato, jídlo, dceru, civilní šaty -
anebo život!!!*

Narodila jsem se a vyrostla ve Vídni, vzpomíná paní Františka u rozklíženého piána. Jeden den jsem se stala plnoletou – konečně mi bylo jedenadvacet! – jenže hned nazítří přišel do Vídně Hitler a od té doby to nestojí za nic!

Vyrůstala jsem mezi vídeňskými Čechy, měla jsem školy, chodila do knihoven a cukráren, do divadel a do Sokola, jezdila k příbuzným na Sázavu a na výlety do Alp, jenže – ještě jsem se vdala, ale můj muž musel hned narukovat, a přestože byl coby tlumočnick u štábu, do půl roka se stal nezvěstným někde u Štálingradu.

Byla bída, všeho málo, na přiděl – a já si mohla vybrat: buď požádat o vdovský přídavek k jídlu, ale to by prohlásili manžela za mrtvého a přestali by po něm pátrat. Anebo trvat na tom, aby pátrání po něm pokračovalo, jenže to jsem zase neměla nárok na nic; jen na hlad.

Ke konci války jsme byli co chvíli v protiletectkém krytu dole ve sklepe. Můj pejsek se mi jednou vytrhl a utekl někudy ven. Já se pustila za ním – a když jsem se vrátila k našemu domu, byli tam všichni v krytu mrtví; udusili se plynem, který do sklepa unikl z poškozeného potrubí. Od té doby mám nějakýho psa u sebe pořád. Při posledním náletu na Südbahnhof padla bomba i na náš dům. Přežili jsme, ale neměli kam jít.

Vídeň osvobodili Rusové, vládl chaos, a do toho pořád přicházely výzvy z Čech: vlast volá! Pojd'te pomoci budovat vlast!

Tak jsme poslechli - a šli. Bylo nás několik desítek a ve zvláštním nákladním vlaku jsme jeli celé tři dny. Dojeli jsme do Mimoně. Bylo to na Sv. Václava, to nezapomenu. Protože při vjezdu do stanice ten náš náborář a průvodce vyskočil z vlaku, naskočil na protijedoucí vlak – a zmizel. Nás nechal napospas. Čechy jsme nezajímali, všichni slavili posvácení, a nás – jelikož jsme přijeli z Vídně - měli za Němce.

Tři dny jsme přežívali na nádraží a nenašli sebemenší zastání ani u úřadů ani u lidí. Nakonec jsme skončili v podnájmu u místních Němců, kteří už měli sbaleno a chystali se do odsunu. Ti se s námi dělili o postele i o jídlo...

Během pár let jsem vystřídala několik měst; putovala jsem po příbuzných. Při tom jsem se potkala s jedním z těch, kdo s námi tehdy přijeli v tom nákladním vlaku. Jmenoval se Josef, nu, a my se vzali.

Můj bratr, který se před válkou vystěhoval do Ameriky, mi od počátku posílal dolary, abych mohla přijet za ním. Jenže napřed jsem nebyla plnoletá, pak byla válka, potom jsme šli do Čech, a když jsem si konečně šla peníze vyzvednout, zjistila jsem, že komunisti mi účet zabavili a vykradli. Jo, přečkal Hitlera, ale nepřečkal komunisty.

Manžel jezdil po stavbách všude možné – a pak dostal nabídku na místo s bytem. Prý: Pojd'te budovat pohraničí! Nechali jsme se nalákat ještě jednou – a ocitli se tady, v Gabretě. Čekaly nás Planary, sudetské maloměsto, pod ním Vltava.

„Už tu na vás čekáme,“ vítal nás předseda národního výboru. „Lidi je tu třeba! Jenom nevím, jak dlouho tu vydržíte. Váš

slíbený dům ještě není opraven a přichystán...“

Nu, co. Místo v Planarech jsme dostali tuhle chalupu po Němcích tady v Honetšláku.

Můj muž mi říkal, že když sem jel vůbec poprvé, zažil tady nádherný západ slunce: celé nebe zrudovělo a přes karmínovou přešlo do zlatova; nikdy předtím prý takovou nádheru neviděl.

Ani v Alpách? ptala jsem se – a on mě ujistil, že žádný z alpských západů slunce se nevyrovnal tomu gabretskému. Já cestou do Planar ve vlaku usnula, byla jsem už těhotná, a vzbudili mě až na konečné...

Roman Kozák – Krajina rozbitého nádobí (Sudetský valčík)

* * *

Vyšlo v říjnu 2015 pouze v elektronické podobě

více na

www.driftbooks.eu

Nabídka e-knih z nakladatelství DriftBooks

- Pohádky ze šumavských lokálek – Roman Kozák
- Další pohádky ze šumavských lokálek – Roman Kozák
- Příběhy schované v žule – Roman Kozák
- Šumavská přicházení – Roman Kozák
- Mé ztracené město – Pavel Brycz
- Jsem město – Pavel Brycz
- Sloni mlčí – Pavel Brycz
- Šumavské pověsti lidu Českého – V. V. Tomek
- Rafinerie – Jan Cempírek
- Tanec posledního dne – Jan Cempírek
- Šumavské povídání 1, 2, 3 – Jaroslav Pulkrábek
- Země zamyšlená 1, 2, 3 – Ladislav Stehlík

Nakladatelství Petr Čmerda - DriftBooks

Tolarova 355, Volary

IČ: 637 61 386

e-mail: driftujeme@gmail.com

jako e-BOOK No. 16

(pouze elektronické vydání)

Vše o nás na

DRIFTBOOKS.EU

Sledujte nás na sociálních sítích:

Facebook, Twiter, Google+, Issuu, Pinteres

*

naše knihy koupíte na

Databook.cz; Palmknihy.cz; Kosmas.cz; Wooky.cz

*

ukázky z našich knih najdete na

<http://issuu.com/driftbooks>

NAKLADATELSTVÍ PETR ČMERDA – DRIFTBOOKS

- * E-KNIHY
- * AUDIOKNIHY
- * SELF-PUBLISHING
- * E-PREZENTACE

WWW.DRIFTBOOKS.EU